ateitis

4
1967

ATEITIS LIETUVIŲ KATALIKIŠKOJO JAUNIMO eina nuo 1911 m. ŽURNALAS

1967 metai balandis Nr. 4

ŠIAME NUMERYJE:

Išeivijos uždavinių redefinicija — Vincas Bartusevičius 97
Komentarai 99
Kas daryti su mūsų veikimu? — A. Tauginas 101
Vox Populi 105
Referatai:
Gyvenimo greitkelis — Domis Rytis Valiūnas 106
Atvirybė laikui, ištikimybė idealui — Eugenijus Girdauskas 107
Tautiškumas — Saulius Girnius 108
Simpoziumas institute (linksmas vaizdelis iš lituanistikos pamokų) — Mirga Pakalniškytė 110
Menas : simbolizmo fragmentas : kolažas (grožinis fragmentas) — rjjbičiūnas 112
Jonas Biliūnas (susipažinimas) 114
Kliudžiau (apysaka) — Jonas Biliūnas 115
Brisiaus galas (apysaka) — Jonas Biliūnas 116
Ateities Spinduliai — jaunučių skyrius
Kas yra bičiulis? 118
Draugai — Jonas Rutkauskas 119
Mano geriausias draugas — Kęstutis Kaminskas 119
Kodėl aš esu ateitininkas — Torontiškis 120
Galvosūkiai 120
Sodai dykumose 121
Sporto žinios 122
Iš plataus pasaulio (kronika) 124
Kreivos šypsenos 128

Viršelis: Jauni augalai, tik pradėję gyventi, pavasario saulėje stiebiasi aukštyn. Sunku atspėti, kas iš jų išaugs: smilgos? piktžolės? o gal stiprūs medžiai?... Nuotrauka: **Algimanto Kezio S.J.**

REDAKCIJA: korespondencija — **Indrė Damušytė**; reportažas — **Salvinija Gedvilaitė**; jaunesniųjų moksleivių skyrius — **Gintarė Ivaškienė**; narės — **Vincė Juškaitė** ir **Gabija Juozapavičiūtė**; foto ir techninė priežiūra — **Gediminas Naujokaitis**; vyresniųjų moksleivių skyrius — **Antanas Sabalis**. Redakcijos adresas: ATEITIS, 80-23 85th Drive, Woodhaven, New York 11421.

ATEITIS yra Moksleivių Ateitininkų Sąjungos leidinys. Prenumerata metams JAV ir Kanadoje $5.00, susipažinimui prenumerata $3.00, garbės prenumerata $10.00; visur kitur laisvajame pasaulyje $3.00.

Administratorius: **Kazys Vainius** — ATEITIS, 64-09 56th Road, Maspeth, New York 11378.
Spaudos darbus atlieka Tėvų Pranciškonų spaustuvė Brooklyne.

ATEITIS — The Lithuanian Catholic Youth Magazine
Published monthly, except July and August by the Lithuanian Catholic Youth Association. Yearly subscription in US and Canada $5.00. Single copy 50 cents. Entered as second class matter and second class postage paid at the Flushing, New York Post Office.

VINCAS BARTUSEVIČIUS

Išeivijos uždavinių redefinicija

(Vokietijos SAS pirmininkas ragina atvirai pažvelgti į realią išeivijos buitį.)

Po II-jo Pasaulinio karo svetur išblaškytiems lietuviams atrodė pats suprantamiausias ir normaliausias dalykas vieną kartą grįžti į nepriklausomą Lietuvą. Artimo grįžimo viltimi gyveno visi lietuviai stovyklose ir dar naujai įsikūrę užjūriuose. Jei pokario metais niekas nedrįso nė pagalvoti, jog Lietuvai tapus nepriklausomai, kas nors liktų svetimame krašte, tai dabar, praėjus beveik 25 metams nuo tėvynės palikimo, kalbama jau ne taip drąsiai. Ypatingai jaunoji karta turi savo abejonių. Įdomus reiškinys yra, sakysim, kad dar 1956 m. 78,5 proc. lietuvių studentų Amerikoje planavo grįžti į laisvą Lietuvą, tuo tarpu 1960 m. tebuvo tik 31,4 proc., kurie pasisakė besąlyginiai norį grįžti. Pereitų metų kai kuriose stovyklose grįžimo klausimas jau buvo didesniu mastu nagrinėjamas ir jaunieji daugumoj pasisakė, kad jie grįžti Lietuvon nenori.

Oficiali laikysena tiek mūsų veiksnių, tiek spaudos, tiek net viešosios nuomonės, tačiau, yra, kad mes, atgavus Lietuvai nepriklausomybę, bene visi grįšime į tėvynę ir svarbiausiai esame įtaigojami, kad tam grįžimui turime pasiruošti, nes ten būsime reikalingi vienokiems ar kitokiems uždaviniams. Šioje vietoje norėtųsi žvilgtelėti, kodėl masinis lietuvių grįžimas bus neįmanomas, ar bent susidurs su dideliais sunkumais, kodėl toks į grįžimą nusikreipimas emigracijai nėra naudingas ir, kaip reikėtų performuluoti išeivijos uždavinius, kad jie tikrai atvertų vartus prasmingam išeivių pasireiškimui.

Jei kada atsivers durys į laisvą ir nepriklausomą Lietuvą, be abejo, kad klausimai nesispręs taip lengvai, kaip kad gal manoma. Paprasčiausias, atrodo, sprendimas būtų, kad tokiu atveju visi lietuviai išeiviai susipakuoja savo lagaminus, grįžta Lietuvon ir įsitaiso atitinkamose vietose. Bet jau čia matosi, kad kyla visa eilė problemų. Paliekamas visai nuošalyje klausimas, kiek tuo metu nutautimo procesas bus pažengęs, bet ir išlikusiems lietuviams grįžimas atneštų sunkumų. Vyresnioji karta, augusi ir brendusi Lietuvoje, tėvynės palikimą pergyveno kaip lūžį visais atžvilgiais ir tai tragišką lūžį. Jie išeivijoje buvo diskriminuojami ir išgyveno stiprius frustracijos jausmus. Dabar jie dalinai prisitaikė prie gyvenamojo krašto visuomenės. Tiek metų praleidę svetur, jie yra susvetimėję lietuviškos kultūros atžvilgiu. Todėl grįžimas į Lietuvą vyresniesiems vėliakos reikštų gilų lūžį jų gyvenime. Nebus taip lengva nutraukti visus santykius su kraštu, kuriame yra daugiau ar mažiau gerai įsikurta. Nebus taip lengva pritapti ir prie gyvenimo Lietuvoje.

LIETUVOS
NACIONALINĖ
MOKYKLOS
BIBLIOTEKA

Jaunajai kartai, gimusiai išeivijoje, grįžimas būtų tiek pat skaudus, kaip ir vyresniesiems, pirmą kartą paliekant tėvynę. Tik išorinės aplinkybės nebūtų tiek dramatiškos, bet kultūriniu ir socialiniu atžvilgiu tikrai gautųsi paralelės.

Lietuva, nors ir kaip dar išsivystytų, kol kas savo esmėje liks žemės ūkio kraštas, su smulkia pramone, su kaimais ir mažais miesteliais. Tas saisto ir tam tikrą gyvenimo būdą. Išeiviai pripratę prie visai kitokių sąlygų: didmiesčių, automatizacijos, specialaus darbo ir pramogų. Yra klaidinga manyti, kad, sakysim, Čikagoje užaugusiam jaunuoliui bus taip lengva pritapti prie bukoliškų gyvenimo sąlygų, nekalbant jau apie visai skirtingą mentalitetą, kuriame auga lietuviai jaunuoliai ir emigrantų vaikai. Susikalbėti nebus taip lengva, juo labiau grįžus iš savo naivia arogancija ir savo technikinių laimėjimų pervertinimu pasižymėjusių kraštų.

Materialinis saugumas, nors žmogui yra ir labai svarbus, gal nebūtų pagrindinė kliūtis grįžimui, kiek skirtingom kryptim išsivystęs dvasinis gyvenimas. Bendrą sugyvenimą sunkintų ir tam tikri psichologiniai nusiteikimai. Kadangi kasdieninis gyvenimas Lietuvoje vertė ir verčia beveik kiekvieną su okupantu sugyventi, "jam nusilenkti", tas iššaukia tam tikrą nejaukų ar net kaltės jausmą. Žmogus mato, kad jis nevisai taip elgiasi, kaip kad gal norėtų, konflikte nusilenkia jėgai, o ne sąžinės balsui. Grįžus išeiviams, kuriems panašių nusilenkimų nereikėjo daryti ir kurie šį savo "pranašumą" tikrai mokės parodyti, kils prieš juos aversija, jiems bus primetamos kitos "kaltės", kaip pabėgimas ir panašiai.

Reikia manyti, kad ir vadovavimo klausimas galėtų turėti savo keblumų, jei išeivijos vadai norės vaidinti bet kokį vaidmenį nepriklausomoj Lietuvoj. Išeivijos jaunimas kaip tik prikiša vadovaujantiems veiksniams, kad jie nori grįžti į savo senas pozicijas. Šita problema išsispręstų savaime, jei išeivija pakankamai ilgai užtruktų.

Galima spėti, kad iš tikrųjų į nepriklausomą Lietuvą mažai kas grįš. Faktiškai gi suvokiame save jau dabar kaip užsienio lietuvius, kurie pilnai įsikūrę svetur, palaiko tik (dažnai apsunkinantį) sentimentą savam kraštui.

Kas lieka išeiviui lietuviui, kurio praktiškas veikimas (ar neveikimas) orientuojasi į grįžimą Lietuvon ir jos atstatymą? Beliktų aiškiai įsisąmoninti dėsnį, jog emigrantai negrįžta, ir iš to išvesti praktiškas konsekvencijas.

Kad su grįžimu surištos problemos bus sunkios, matėme anksčiau, bet tai gal nebūtų pagrindinis motyvas, kodėl turėtume nusigrįžti nuo ligšiolinės laikysenos. Svarbu yra tai, *kad nuolatinė kalba apie grįžimą ir apie darbus tėvynėje išeivius atitraukia nuo tikrųjų, jų, kaip išeivių, tikslų bei uždavinių ir nukreipia dėmesį į kalbas apie darbus, kuriuos jiems tikriausiai niekada neteks atlikti.* Nes ką reiškia raginimas ruoštis atstatyti Lietuvą jai tapus nepriklausomai? Praktiškai tai reiškia niekam nesiruošti, nieko nedaryti, bet sėdėti ir laukti. Niekas nežino, kada Lietuva bus laisva, ko ten truks, ko reikės. Joki konkretūs uždaviniai nesistato. Mūsų tikrasis uždavinys yra dirbti svetur. Atgavus tėvynei laisvę, baigsis ir mūsų uždaviniai, mūsų misija. Ne grįžti mums skirta, bet *kovoti svetur* ir kovą laimėjus, ten išlikti. Ar emigracija savo uždavinį bus atlikusi, bus galima spręsti iš to, kiek ji savo padėtį ir savo užduotį suvoks ir kiek bus pajėgi jį vykdyti.

— — —

Koki tad konkretūs uždaviniai statosi išeiviams? Bene du svarbiausi, tiesa, gana platūs ir daug dalykų apimantys darbo plotai: būtent, politinis ir kultūrinės kūrybos darbas.

Politinis darbas yra nepakeičiamas kitu. Nežiūrint, kad jo efektyvumas yra

(tęsinys 100 pusl.)

ATEITIS
• LITUANISTIKA
• KETURIASDEŠIMTIES METŲ SUKAKTIS
• MŪSŲ MARTIROLOGIJA

Neseniai peržiūrėjome šeštadieninių lituanistikos mokyklų programas. Programos, sakytume kaip ir visos programos — ant popieriaus atrodo gerai. Bet literatūros dalis mums sukelia tokį klausimą: kaip surasti tas knygas, kuriose programoje surašyti mūsų literatūros klasikai būtų atspausdinti. Žiūrėjome vieną — yra Maironis, bet nėra Biliūno, žiūrėjome kitą — yra Žemaitė, bet nėra Vienuolio. Kyla klausimas: kiek reikia knygų, kad programoje pažymėtus rašytojus surasti? Ir štai nutarėme: padarysime patarnavimą mūsų jaunimui ir sekančiuose dviejuose numeriuose pristatysime mūsų klasiką Joną Biliūną, ir jo rašinių kai kurias ištraukas (pagal mūsų apskaičiavimą, septintas skyrius turės su juo susidurti šį pavasarį). Jeigu bus kokia nors iš to nauda mūsų jauniesiems — norėtume žinoti. Tada, prisilaikydami mokyklų programos, pristatysime ir kitus mūsų literatūros klasikus. Ypač kad keli studentai atvirai prisipažino, kad jie nežino, kas parašė "Užtrauksim naują giesmę, broliai".

•

Moksleivių Ateitininkų Sąjunga (MAS) šiais metais švenčia 40 metų sukaktį. Sąjungos pradžia laikome 1927 metais įvykusią Ateitininkų Konferenciją Palangoje, prie Baltijos Jūros krantų, mūsų visų pasiilgtoje Lietuvoje. Per tuos 40 metų tik trejus metus mūsų sąjunga veikė normaliose sąlygose, t. y. laisvai, nevaržomai ir — Lietuvos žemėje. Kiti 37 metai buvo vargo, suvaržymų, tremties ir išeivijos metai. Mes tais visais metais didžiuojamės! Su nuolankumu priimame posakius, kad esame tapę "kovos už katalikiškumą ekspertai", kurių nei persekiojimas, nei tremtis dar nepalaužė. Tuose 37 metų vingiuose matome ypatingą Viešpaties Dievo Ranką, ir Jam ypatingai norime būti dėkingi. Kitos tokios iškankintos jaunimo organizacijos mūsų tautoje nėra. O tačiau iš trijų federacijos sąjungų MAS yra pati gyviausia.

Šią sukaktį atžymėti, š. m. birželio 17-30 dienomis įvyksta Jubiliejinė Moksleivių Ateitininkų Stovykla Dainavoje. Jau dabar jai įtemptai ruošiamasi, todėl pats laikas moksleiviams registruotis ir pasiryžti ten dalyvauti. Registracija vyksta vietinėse MAS kuopose.

•

Gyvename ciniškais laikais. Nežiūrint kosmopolitinio susijaudinimo pasaulio problemomis, ir nuolatinių šūkių brolybės vardan viską spręsti "globaliniu mąstu", — visdėlto žmogaus žmogui jautrumas tebėra labai menkas. Šiam jautrumui pažadinti siūlom vieną konkretų projektą, būtent — atkreipti dėmesį ir prisiminti tuos, kurie labiausiai mums pasiaukojo. O tie žmonės yra mūsų tautos kankiniai. Todėl pirmiausiai prašome visus ateitininkus, -es atsiųsti redakcijai komunistinio teroro paliestųjų aprašymus, davinius ir fotografijas. Ypatingai prašome nužudytųjų moksleivių ir studentų aprašymų, kad dabartinis jaunimas žinotų, kas yra komunizmas, ir kokį kraujo palikimą jie perima. Tuomet ir naujai besikuriančios MAS kuopos galėtų pasipuošti žuvusiųjų vardais. Tuomet gal ir mūsų jautrumas žmogui atsiras kitoje perspektyvoje?

(tęsinys iš 98 pusl.)

ribojamas tiek globalinių politikos vyksmų, tiek atskirų valstybių desintereso mūsų problemom. Lietuvai esant pavergtai, kaip tik lietuviai laisvajame pasaulyje turi nuolatos išlaikyti gyvą lietuvių tautos laisvės troškimą, nuolatos priminti pasauliui apie Lietuvai daromą žalą ir skriaudas, nuolatos liudyti, kad laisvė ir nepriklausoma valstybė yra tokios vertybės, kurių negali ir nenori atsisakyti visa lietuvių tauta. Šitas darbas yra labai svarbus, nors kai kam gali atrodyti ir juokingas. Juokingu jį galim padaryti tik mes patys, kuriems jau metų metai neateina jokia nauja mintis, joks naujas būdas, kaip tą darbą padarius prasmingesniu ir efektyvesniu.

Kita darbo sritis būtų kultūrinė kūryba, apimanti meną, literatūrą ir mokslą. Jos vystymuisi ir kūrimui turi būti skiriamas didžiausias dėmesys. Ir čia yra kaip tik svarbios sritys, kurios okupanto tėvynėje yra daugiausiai varžomos. Jeigu paimsime, sakysim, mokslą, tai yra aišku, kad yra sričių, kurios palyginant neblogai gali vystytis ir tenai, kitos kiek blogiau. Taip sritys, kaip teologija, filosofija, istorija ir pan. sumenksta ar būna iškraipomos. Emigracijos tikslas yra kaip tik šiose srityse kurti kuo stipriausiai. Be abejo, kad kultūrinė kūryba nesikuria pagal planą ir, kad betkoks kūrinys turi savo vertę, bet, žiūrint iš lietuvių tautos visumos, emigracija, jei išvis, tai turėtų kurti kaip tik tose srityse, kurioms pačioje Lietuvoje nėra vietos, kad atgavus nepriklausomybę, būtų tam tikras pagrindas tolimesniam darbui. Ne patiems grįžti, bet perduoti sukurtas kultūrines vertybes yra mums skirta.

Gali kartais atrodyti, kad toks akcentų pakeitimas emigracijos uždavinių atžvilgiu yra tik žodžių žaidimas. Taip iš tikrųjų nėra. Ne vien tik vyresnieji užliūliuoja save, sapnuodami apie nepriklausomos Lietuvos kūrimą, bet ir jaunimas persiima tokia galvosena. Štai ištrauka iš Dainavos vadų stovyklos laikraštėlio vedamojo: "Taigi mūsų tikslas dabar: ryžtingai pakelti visus smūgius ir bandymus ir tinkamai pasiruošti savo valstybės atstatymui. Nuo mūsų pasiruošimo priklausys mūsų tautos pakilimas iš vergijos ir vieta, kurią ji užims laisvųjų tautų tarpe. Tad, jaunime, tautos atžalyne ir viltie, budėk, kad atėjus lemiamai valandai galėtum stoti kovon ir ją laimėti". Ką tai reiškia laukti lemiamos valandos? Pats laukimas nereikalauja jokių pastangų, jokių darbų. Dabar nieko neveikiant, tikimasi, atėjus valandai, kibti į darbą. Kas taip galvoja, tas tikrai lemiamą valandą pražiopsos! *Nes dabar ir šičia yra valanda, kuri reikalauja visos mūsų energijos ir visų sugebėjimų.* Liaukimės pagaliau nuolat kalbėję apie "smūgių ir bandymų" pakėlimą, užteks to tragiško pasyvumo, belaukiant vis naujų sunkumų, vis naujų vargų, bet patys bandykime savo jėgas nors kartą. Tik Lietuvai atgavus laisvę, išeivijos jėgų įtempimas galės atsileisti, tik tada bus darbo galas. Be abejo, atstatymas atneš naujų problemų. Nesakau, kad taip absoliučiai niekas negrįš, bus žmonių, kurie grįš ir gal daug prisidės prie Lietuvos atstatymo. Bet išeivija, kaip visuma, tada stovės daugiau stebėtojo rolėje, nebe pirmose eilėse.

Regis, emigracija nebus vertinama pagal tai, kiek kur bus sušokta tautinių šokių ir kiek pasakyta kalbų. Ji istorijos bus vertinama, kiek ji bus padėjus realių pastangų atgauti tėvynei laisvę, kiek ji bus pajėgusi sukurti kultūrinių vertybių ir ypatingai tokių, kurios padės atsikuriančiai Lietuvai atgauti sąryšį su pasaulinio masto kultūriniais laimėjimais.

Stenkimės, kad ateities istorikas nerašytų apie išeivius sekančiai: Išbėgo jų daug. Ruošėsi, ruošėsi grįžti namo, bet nė vienas nesugrįžo. Besiruošdami darbams, kuriuos niekad jiems neteks dirbti, visiškai pamiršo darbus, kuriuos tik jie vieni tegalėjo atlikti.

nuotr. Ged. Naujokaičio

Kas daryti su mūsų veikimu?

A. TAUGINAS

Mintis parašyti šį straipsnį kilo, kai šių metų pradžioj Chicagoj buvo susirinkę Chicagos moksleivių ateitininkų kuopų atstovai, studentų atstovai, sendraugių įgalioti asmenys, ir iš Clevelando atvykęs MAS centro valdybos pirmininkas R. Laniauskas. Susirinkimo tikslas — atkurti Chicagos moksleivių ateitininkų apygardą, kuri anksčiau egzistavo. Reikalus diskutuojant, iš studentų ateitininkų paaiškėjo, kad Studentų Ateitininkų Sąjunga pergyvena krizę — trūksta narių, menkas ryšys su sendraugiais, susilpnėjęs veikimas, iš kuopų atėję nariai nepakankamai ideologiniai paruošti ir t.t.

Žinoma, panašias krizes pergyvena moksleivių ir sendraugių sąjungos. Moksleivių kuopos likviduojasi, sendraugiai daug kur apatiški ir dažnai neištiesia rankos priaugančiai kartai pagloboti ir paremti.

Norint padaryti išvadas, surasti blogybių priežastis, reikia padaryti tam tikro laikotarpio veiklos analizę. Kadangi man neįmanoma surinkti visus reikalingus duomenis apie visų trijų sąjungų veikimą, aš mėginsiu daryti analizę nuo moksleivių sąjungos, geriau sakant, paimsiu mažą jos dalį (vieną moksleivių ateitininkų kuopą, apie kurios veiklą man pavyko surinkti reikalingus duomenis) — Cicero Vysk. M. Valančiaus moksleivių ateitininkų kuopą.

Cicero moksleivių ateitininkų kuopa

įsteigta 1953 m. Jos gyvavime yra išskirtini du laikotarpiai:

1. 1953 m. - 1958 m. ir
2. 1959 m. - 1967 m.

Kuopa pradėjo su 15 narių. 1955-56 m. buvo 22 nariai. Per pirmą laikotarpį (5 metus) kuopos eiles perėjo 20 abiturientų. Po to, vieni iš jų studijavo, kiti tuoj vedė, treti išsikėlė kitur gyventi. Kiek iš tų 20 asmenų perėjo į studentų ateitininkų sąjungą, kiek iš jų tapo moksleivių kuopų globėjais? Iš viso, kokį jie paliko pėdsaką ateitininkų gyvenime? Apytikriai surinktomis žiniomis, iš jų nei vienas neperėjo į studentų sąjungą, nei vienas netapo moksleivių globėju. Ir šiandien su visais iš jų (išskyrus gal kelis) yra nutrūkęs bet koks ryšys. Kodėl tas įvyko, sunku atsakyti. Negalima kaltinti tuo metu buvusius kuopos globėjus, kurie įdėjo daug meilės ir širdies į kuopos darbą. Gal būt, buvo per menkas ryšys su tėvais; galimas daiktas, trūko visų patyrimo.

Antras laikotarpis (1959 - 1967 m.). Kuopą perėmė globoti dr. P. Kisielius ir kun. P. Patlaba, dvasios vadas. Visos kuopos nariai buvo išskirstyti į būrelius: jaunučiai berniukai ir mergaitės, jaum. berniukai ir mergaitės ir vyr. berniukai ir mergaitės. Šešios grupės su šešiais būrelių globėjais dirbo šį darbą. Gautos patalpos iš kun. Ig. Albavičiaus. Kuopa įsivedė tradicijas: ruošiamos iškylos, kuopos metinės šventės, kuopos vakarai. Tėvų komitetai nuoširdžiai dirbo, talkininkaudami kuopos vadovybei. Per antrą laikotarpį per kuopos eiles perėjo 18 abiturientų, kuopos būreliams vadovavo net 22 globėjai, iš kurių net 7 studentai. Šiuo metu kuopos vadovybę sudaro: vyr. globėjas dr. P. Kisielius (su kuopa dirbąs apie 10 metų), kun. A. Juška, kapelionas (2 metai), stud. J. Štangerbergaitė (2 m.), stud. S. Venclovaitė (1 m.), stud. K. Lauraitytė (1 m.), p. Palionienė (1 m.), V. Kuprys (2 m.) ir A. Taunas (8 m.). Kuopos pirmininkė šiuo metu yra abiturientė Egidija Lauraitytė.

Kuopa 1961 turėjo 50 narių, *šiuo metu turi 100 narių*, pereitais metais buvo 105.

Iš 18 išėjusių abiturientų, 10 įsijungė į studentų ateitininkų eiles, 4 studentai yra buvę ar yra tos pačios kuopos globėjai.

Kuopa 1962 m. įsteigė savo sporto klubą, kuris šių metų kovo 1 dieną atšventė savo gyvavimo 5 metus ir daug kartų yra gynęs įvairiuose Amerikos bei Kanados vietovėse kuopos garbę. Šiuo metu klubui priklauso net 32 nariai.

Dabar tegul skaitytojas iš šio trumpo kuopos veiklos aprašymo padaro išvadą, kokiame kelyje yra Vysk. M. Valančiaus kuopa? Kas reikia daryti, kad kuopos gyvenimas būtų dar sklandesnis, patrauklesnis ir našesnis? Ar kuopa savo egzistavimą savo darbu pateisino? Aišku, dar daug galima padaryti. Jaunimą auklėjant, reikia panaudoti visas galimas geriausias priemones. Jei šiandien iš mūsų lietuviško gyvenimo išimtumėm mokyklas, organizacijas, dainų, tautinių šokių bei sporto sambūrius, mūsų egzistencija būtų mirusi.

Šiandien tegul kiekviena kuopa, kiekviena studentų draugovė, kiekviena sąjunga, padaro panašią analizę, ir mes pamatysime, kur stovime, ir kas reikalinga daryti, kad padėtį pagerinus.

Priemonės, kurių reikia imtis, ateitininkiškai veiklai pagerinti

Pati didžiausia kandis, kuri mus graužia yra *ryšių neturėjimas bei jų nutrūkimas*. Mėginsiu pereiti savo sugestijomis per visas tris ateitininkų sąjungas.

a. moksleivių ateitininkų kuopa.

Ateitininkų moksleivių kuopa stengiasi palaikyti ryšius su savo abiturientais, kurie ją yra palikę. Kuopa kviečia juos į savo šventes, į vakarus (nusiunčiant nemokamai bilietus), į iškylas, kviečia juos pagloboti moksleivius. Kuopos va-

dovybė išeinantiems moksleiviams paruošia anketą, kurią jie užpildo. Toje anketoje galėtų būti šie duomenys: kur vyksta baigęs gimnaziją, kur studijuos ir ką, tėvų adresas, kokią gimnaziją baigė, ar įstos į ateitininkų studentų draugovę. Kuopos parengia moksleivius taip, kad jie įsijungtų į studentų eiles, kad jie palaikytų ryšius su kuopa, adresui pasikeitus, apie tai praneštų. Kaip vaikas nenutraukia ryšių su savo tėvais, taip ir studentas nenutraukia ryšių su organizacija, kurioj yra užaugęs, išsišakojęs, išbujojęs.

Visi žino, kad senesnės gimnazijos ir universitetai nenutraukia ryšių su savo alumnais; jiems laiks nuo laiko parašo ir painformuoja, kas vyksta senoj mokykloj, ir kviečia į savo šventes.

b. Kuopos ir moksleivių ateitininkų centro valdyba

Ryšys tarp kuopų turi būti nepaprastai tamprus. Kuopos turi turėti pagarbą savo vyriausiam organui. Visi raštai atsakomi nedelsiant, pranešama apie visus pasikeitimus, valdybų sąstatus, metinius planus ir problemas. Tikslus piniginis atsiskaitymas. Jei kuri kuopa to nepadaro, centro valdyba turi išreikalauti. Čia disciplinos reikalas!

Aš esu tikras, kad centro valdyba daug daugiau galėtų padaryti, jei ji turėtų visus faktus. Deja, labai dažnai ji jų neturi!

Visi žinome, kad Chicagoj, Brighton parke, buvusi Marijos kuopa neegzistuoja! Buvo puiki kuopa, turėjo gražią vėliavą! Kai kas, gal būt, pagalvos — kuopa sunyko, nes kolonija sumažėjo, liko mažai lietuvių.

Deja, taip nėra! Brighton parko lietuvių b-nė turi apie 360 registruotų narių. Cicero apylinkės b-nė turi tik apie 250 narių. Cicero apylinkėje yra kuopa su 100 narių, o tuo tarpu Brighton parko apylinkėje kuopa mirė.

Jei centro valdyba turėtų visus tuos duomenis, galimas daiktas, ji būtų ėmusis kokių žygių tam įvykiui užbėgti už akių.

Centro valdyba turėtų vesti atskirą knygą apie kuopų narius, jų įvairius pasikeitimus, valdybų sudėtis, globėjus ir t.t. Centro valdyba turėtų studentus globėjus ypač pagerbti: parašyti jiems po laiškelį, pakviesti kelioms dienoms į sto-

Kiek šių moksleivių pereis į studentus? Kiek jų taps moksleivių globėjais? Moksleiviai ateitininkai po vėliavos nuleidimo 1966 metų MAS vasaros stovykloje Kennebunkport, Maine. Pusl. 101: vaizdelis iš 1966 metų Studentų Ateitininkų stovyklos Camp Jolly Acres, Maryland. Vėjunė Svotelytė ir Kęstutis Trimakas S.J. posėdžio metu. Abi nuotraukos Ged. Naujokaičio.

vyklą pas moksleivius pasisvečiuoti, išrūpinti jiems nuolaidas studentų ateitininkų stovyklose ir t.t.

c. Studentų draugovės

Moksleivis, baigęs gimnaziją, tęsia savo ateitininkišką gyvenimą studentų draugovėje. Čia jis gauna pilną išsivystymą, čia jis išsprendžia visas problemas ir pasiruošia būti vadu naujoms, priaugančioms kartoms. Tegul dabar studentai ateitininkai, jų draugovės padaro savo veiklos analizę. Kiek per jų eiles perėjo ateitininkų, kiek iš jų yra baigę universitetus, kur jie dabar yra? Koks yra baigusių studentų ryšys su savo draugovėm ir bendrai ateitininkų veikimu? Ar čia nepasikartoja studentų mėgiamos dainelės žodžiai:

Kur dingo tie, kurie tada, prieš nieką nedrebėjo?

Jie išsiskirstė kur kas sau, tarnybas gavo, vedė jau... Taip ir yra. Jie išsiskirstė, kur kas sau . . . Vieni šildosi Kalifornijos saulėje, kiti vaikšto po prabangias vilas, treti — ciniškai iš visko juokiasi.

Daug mūsų jaunųjų kolegų šiandien jau nebežino, kas pas mus dedasi. Jie nutraukė ryšius su draugovėm, draugovės jų neprisimena, ir taip liko didi tuštuma. Baigę universitetus, turėtų būti savo jaunųjų draugų patarėjai, vadovai, moksleivių globėjai. Jie gi perėjo visą tą mokyklą, jie įgavo patyrimą, jie galėtų būti daugiausiai naudingi!

Daug sendraugių, kurie paliko Lietuvą, jau amžinybėje; kiti jau paseno. Kada gi čia, Amerikoj, augusi generacija užims senesniųjų eiles? Man atrodo, jau laikas, kad šie baigusieji perimtų vadovauti mūsų jaunimo organizacijoms, paimtų į savo rankas Lituanus ir kitų žurnalų leidimą (ne tik redagavimu, bet ir finansavimu).

Tegul ateitininkų draugovės suranda būdus išlaikyti ryšį tarp baigusiųjų. Tada bus tarp jų ryšys, bus ir veikla ir tęstinumas.

d. Sendraugių sąjunga

Išeivijoj sendraugių svarbiausios pareigos yra:

1. globoti mūsų jaunimą: moksleivius ir studentus,

2. parūpinti priemones jaunimo organizacijų veikimui,

3. lavinti save, studijuoti įvairias problemas ir nesukerpėti.

1960 m. Chicagoj įvyko didingas kongresas, 50 metų nuo ateitininkų įsteigimo paminėti. Pražygiavo koks tūkstantis sendraugių, šimtai moksleivių ir studentų. Įdomu būtų žinoti, kiek šiuo metu šio kongreso dalyvių šiokiu ar tokiu būdu dalyvauja ateitininkiškoje veikloje? Kiek sendraugių dirba su moksleiviais ir studentais?

Neseniai teko sušnekti su vienu ateitininku sendraugiu iš Marquette parko (Chicagoj). Jo paklausėm, kodėl jie turi, palyginus, tiek mažai moksleivių ateitininkų Marquette p. kolonijoje, kuri yra apie šešis kartus didesnė už Cicero lietuvių koloniją? Jie atsakė, kad toje kolonijoje esą šimtai lietuviukų, kurie mielai būtų ateitininkais, bet jie neturi globėjų.

Čia ir yra tragedija! Nėra globėjų! Negi sendraugiai *tik sau* gyvena? Negi jiems nerūpi mūsų atžalynas? Jei sendraugių sąjunga pirmoje vietoje nepastato moksleivių bei studentų globojimą, jiems priemonių parūpinimą, — ji savo darbo neatlieka; ji negrąžina tos skolos, kurią savo metu yra gavusi.

Moksleivių ir studentų sąjungos turi būti aprūpintos reikalingomis priemonėmis: pinigais, sporto įrankiais, stovyklomis, stipendijomis. Tai sendraugių, ir tik sendraugių uždavinys! Negalima reikalauti iš moksleivių ir studentų, kad mestų knygas iš rankų ir eitų pinigų jieškoti.

Sendraugių sąjunga turi vesti tikslią sendraugių kartoteką, jų adresus, žinoti jų finansinį pajėgumą, kad, reikalui esant, žinotų į ką kreiptis.

Sendraugių skyriai renka nario mokestį. Mano nuomone, tas mokestis turėtų

VOX POPULI

Gerbiamieji,

Instituto vadovybės vardu reiškiu Jums nuoširdžią pagarbą ir padėką už Jūsų realų dėmesį Pedagoginiam Lituanistikos Institutui, apie kurį Jūs reikšminga Lietuvos nepriklausomybės šventės proga esate užsiminę š. m. ATEITIES 2-rame numeryje. Ir tai padaryta ne kokia pigia reklamine forma, bet esminiu to Instituto tikslo suvokimu.

Šiuo metu, kada lietuviškasis analfabetizmas jau virsta viena iš grėsmingiausių lietuvybės suskurdimo priežasčių, Jūsų įspėjantis žodis susirūpinti priaugančiosios kartos raštingumu yra sakramentališkai reikšmingas.

Institutas yra tokia reali lietuvybės ugdymo mokykla, kur dirbama tokia pat dvasia, kokia dirbate ir Jūs, redaguodami bei leisdami ATEITĮ. Taigi ir vieni, ir antri kovojame prieš tą patį analfabetizmą. Todėl mums ir daro džiugų įspūdį, kad Jūsų redaguojamoje ATEITYJE tos kovos problema įgauna reikšmingą pobūdį, ko anksčiau mums nėra tekę čia pastebėti.

Su geriausiais linkėjimais —

Domas Velička,
Pedagoginio Lituanistikos Instituto
Direktorius
Chicago, Illinois

•

Prašau pratęsti mano prenumeratą. Siunčiu $5.00.

Sveikinu atsinaujinusią "Ateitį"! Vėl malonu paimt ir paskaityt, — norėtųsi tik kad padidėtų. Toks mažas kasnelis, tik apetitą suvilgo, ir jau nebėra. Ar negalit kaip nors ir kalendorių pasivyt? ... Suprantu puikiai tą reikalą, nes juk kadaise su "Ateitim" dirbau, bet reiktų kaip nors pasispaust, kad nors tą patį mėnesį numeris pasiektų skaitytojus.

Jūsų

Aldona Kairienė
N. Providence, R. I.

Miela Aldona,

Ačiū už linkėjimus. ATEITIES puslapių skaičius pareis nuo daugelio plunksnų. Kalendorių vejamės, bet turime pirmąją taip išsklaidytą redakcinę kolegiją ATEITIES istorijoje! Kiekvienam numeriui reikia iš naujo susimobilizuoti. Tačiau pradedame susiorganizuoti ir iki vasaros kalendorių prisivysime.

Antanas Sabalis, Red.

---

būti metams nemažiau 5 doleriai (3 dol. turėtų eiti moksleivių ir studentų reikalams). Turi būti vedama knyga tų asmenų, kurie dirbo ar dirba su moksleiviais, kaip jų globėjai. Sendraugių sąjunga neturi užmiršti globėjų, kurie dirba su mūsų jaunimu.

Kas liečia visą ateitininkų veikimą, — visos gijos, visos problemos turėtų sueiti į Federacijos valdybą, kuri darytų reikalingus sprendimus.

Šiandien ne tik studentai ateitininkai pergyvena krizę; ji matosi visame ateitininkiškame veikime. Sukruskime!

Pranešame, kad SAS Ideologiniai Kursai ruošiami bendrai Detroito ir Chicagos SAS draugovių, įvyks balandžio 28-30 d. Dainavoje. Kursų pilna kaina bus $10.00 ir pageidaujama, kad dalyviai užsiregistruotų iš anksto atsiųsdami pusę kursų mokesčio — $5.00. Prašome draugovių atsiųsti dalyvių sąrašą prieš balandžio 15 d.

Kursai atidaromi šeštadienio rytą, tad patariam, kad dalyviai atvyktų penktadienio vakare. Kursų kaina liks tokia pati šeštadienį ar penktadienį atvykusiems.

Registracija vyksta pas: Vytautą Polteraitį, 1982 25-th Street, Detroit, Mich. 48216.

GYVENIMO GREITKELIS

DOMIS RYTIS VALIŪNAS

Pavasarį Naujos Anglijos miškai žavėtinai gražūs. Klevų, beržų, skroblų ir įvairių krūmomedžių viršūnės, šakos, šakytės, atgaivintos saulės šilumos, pasipuošia jaunytėlių lapų įmantriu neriniu ir baltais, baltutėliais žiedais. Man patinka klaidžioti tokiame miške. Arba atsisėdus jo pakraštyje, visa savo esybe siurbti atbundančios gamtos syvus ir stebėti, kaip baltą audeklą išsitiesusį greitkelį, ir plaukiančius juomi autovežimius. Neretai tokiais atvejais užtvenkia keista, nuo tikrovės atplėšta, nuotaika.

Vieną kartą jos apgaubtas, aš pajutau sėdįs automobilyje. Tik man buvo aišku, kad kažkas kitas jį vairuoja. Tačiau negalėjau pamatyti, kas jis buvo. Visos mano įtemptos pastangos jį atpažinti paliko bergždžios. Man nepasisekė pamatyti paslaptingo vairuotojo. Tuomet aš nukreipiau savo dėmesį į aplinką. Man pavyko daug ką pamatyti, nors daug kas liko nepastebėta. Daug kitų autovežimių buvo greitkelyje. Kažkaip buvo keista ir net juokinga: jie visi važiavo vienodu greičiu. Kai kurie autovežimiai atrodė esą didesni ir galingesni. Kai kurie buvo seni, kai kurie naujausi modeliai, bet nė vienas nedidino ir nelėtino važiavimo greičio. Tik retkarčiais tai vienas, tai kitas autovežimis staiga dingdavo. Mane užliedavo alsinantis liūdesys. Protarpiais, vienas ar net keli automobiliai, pasiekę išvažiavimo aikštelės, išsukdavo iš greitkelio. Nors autovežimiai buvo įvairių rūšių, tačiau jų visų langai buvo nudažyti keista spalva. Nebuvo galima matyti kas dedasi kitų autovežimių viduje. Kai kada pastebėdavau važiuojančio autovežimio lange dvi mažutes skylutes. Lyg dvi žmogaus akys įtemptai pro jas žvelgė. Tačiau jos buvo nepaprastai mažos. Beveik nieko neįstengdavau pro jas pamatyti. Tad net nustojau į jas žiūrėti. Tuomet nelauktai mane smogė staigus klausimas: kodėl aš atsidūriau tame greitkelyje? Kur aš važiuoju? Mane užpuolė spiečiai minčių. Jos slėgė. Joms nebuvo galo. Ir tuomet aš pajutau sėdįs autovežimio priešakyje. Vairas buvo mano rankose. Mane užtvino dar didesnis sąmyšis. Automobilis neturėjo nė akceleratoriaus, nė stabdžių. Aš negalėjau kontroliuoti važiavimo greičio, o tik judėjimo kryptį. Man pasidarė aišku, kad autovežimis buvo mano. Paslaptingas asmuo, prieš tai jį vairavęs, dingo. Aš pamatydavau daug išvažiavimo aikštelių, bet jos nebuvo įvardintos. Aš buvau tikras, kad greitkelis kažkur baigsis. Bet kur? Aš paspaudžiau pirštinių spintelės mygtuką. Jai atsidarius, ištraukiau keletą žemėlapių. Vieno vardas buvo Istorija, kito — Matematika, trečio — Filosofija. Bet, aiman, ir juose nebuvo galima rasti važiavimo krypties. Aš skaudinančiai jaučiau, kad man reikėjo žemėlapio, kuriame rasčiau tikrą paskirties linkmę. Tik dabar aš pradėjau geriau įstebėti kitus autovežimius. Sutelkdamas savo žvilgsnį, aš įstengiau regėti per sunkiai permatomus langų stiklus, net matyti jame sėdintį asmenį, o kartais — net vairuotoją. Tačiau tai man mažai padėjo. Aš pastebėjau šviesiaspalvį Buick'ą, kuris jau ilgokai važiavo netoli manęs. Atrodė, kad aš mačiau ir jo vairuotoją. Pasiryžau jį sekti. Taip ir padariau. Kelias staiga pasibaigė. Buick'as nugramzdėjo į gilų griovį . . . Man, sukaupus visas raumenų jėgas, pavyko padaryti U-posūkį. Po daugelio posūkių ir "stop" ženklų (prie kurių aš negalėjau sustoti, nes mano automobilis buvo be stabdžių) man pavyko vėl įvažiuoti į greitkelį. Aš tikėjausi pamatyti prieš save įvairius ženklus, pvz.:

Teisybė — 10 mylių, Pasitenkinimas — sekantis išvažiavimas į dešinę, Taika — kelias 16, Laimė — arčiausias posūkis į kairę. Aiman, aš jau žinojau, kad niekad nebepamatysiu tokių ženklų, nes jų nebuvo. Kažin kaip suvokiau, kad aš pats turėsiu juos pasidaryti. Bet kad tai padarius, aš privalėsiu prisiversti giliai kasinėtis savo sąmonės gelmėse. Giliai. Giliai. Galop pajaučiau, kad aš jau tvirtai valdau savo autovežimį.

Staiga prisiminiau keistą dalyką apie šviesiaspalvį Buick'ą. Jame važiavęs asmuo buvo tik keleivis. Staiga manyje gimė nuosprendis važiuoti kryptimi tik tų autovežimių, kuriuos valdo tikras Vairuotojas . . .

Mano kelias išniro iš ūkanų. Tapo aiškus. Aš pamačiau toli prieš save kelio ženklo apybraižą. Pasitikinčiai valdydamas vairą, aš tikėjaus jį pasiekti. Klaikuma išsisklaidė. Šypsena nuskrido nuo mano lūpų . . .

Gyvenimo greitkelis . . . Tačiau kiek mažai žmonių vargina save klausimu, kur jie važiuoja . . .

•

DOMIS RYTIS VALIŪNAS apie save rašo: ". . . esu senioras Lawrenceville, New Jersey, mokykloje. Ateinantį rudenį įstosiu į Amherst kolegiją . . . Studijuosiu literatūrą arba filosofiją. Mano didžiausias pomėgis yra sėdėti prie vandenyno (vienam ar su Ja) ir stebėti amžinai besisupančias bangas. Mano mėgiamas sportas yra slidinėjimas ir golfas. Abejuose esu padaręs pakankamą pažangą . . ."

ATVIRYBĖ LAIKUI, IŠTIKIMYBĖ IDEALUI

EUGENIJUS GIRDAUSKAS

(Rašinys, laimėjęs Toronto 1967 m. vyr. moksleivių ateitininkų rašinių konkurse I premiją)

"Atvirybė laikui, ištikimybė idealui" yra dvi skirtingos temos, todėl jų sulyginimui ir suderinimui jas reikia padalinti į dvi dalis: "atvirybė laikui" ir "ištikimybė idealui".

Pirmoji dalis (atvirybė laikui), tikriausia kiekvienam ką nors kitą reiškia. Vienam, "mod" rūbų dėvėjimas yra laiko atvirybė, — gal dėl to, kad jie jam yra gražūs, o gal tik dėl to, kad viena ar kita grupė jaunuolių juos nešioja. Kitam naujoviškos dainos yra laiko atvirybė. Nors jį ta muzika ir varo iš proto, jis klauso jos, nes — visi kiti jos klauso. Gal kitiems laiko atvirybė yra narkotikų vartojimas; bet mano nuomone, tokiam jaunuoliui atvirybė ir laikas nedaug ką reiškia. Man laiko atvirybė reiškia ėjimą su pasauliu. Nesupraskite manęs blogai; tai ne kontradikcija, kad viename sakinyje sakau, kad narkotikų vartojimas yra blogai, o kitame sakinyje sakau, kad man laiko atvirybė yra neatsilikimas nuo šio pasaulio. Narkotikai juk yra dalis šio pasaulio. Aš nesakau, kad reikia daryti, ką visas pasaulis arba gauja daro. Tačiau aš manau, kad mes turime žvelgti realybėn ir žinoti, kas šitame laikotarpyje, kuriame mes gyvename, egzistuoja ir turime kreipti dėmesį į jį. Žinoma, LSD, heroinas, ".RHYTM AND BLUES", "Mod World" ir panašūs dalykai yra dalis šio amžiaus. Bet taip pat nereiškia, kad jei mes nenaudojame LSD ir heroino, jei mes nerūkome, jei mes nemėgstame "rhytm and blues", nenešiojame "mod" rūbų", — kad mes esame atsilikę. Tai ką aš noriu pabrėžti, kad neįmanoma pabėgti nuo šių

realybių, ir turime pripažinti faktą, kad daug jaunimo tais dalykais žavisi, galvodami, kad jie kitaip atsiliktų nuo pasaulio.

Einant prie antros dalies, (ištikimybė idealui), mes tuoj pat atsimušame į du klausimus: 1) Kas yra mūsų idealai? 2) ką jie reiškia? Mūsų ateitininkų idealai trumpai sutraukti yra penkiuose mūsų principuose: tautiškumas, katalikiškumas, šeimyniškumas, inteligentiškumas ir visuomeniškumas. Ką dabar man šie ilgi žodžiai reiškia? Meilė tėviškės ir tėvų gimtinės, — tai yra tautiškumas. Katalikiškumas, kaip pats žodis pasako, yra gyvenimas gero krikščioniško, katalikiško gyvenimo. Tėvų brolių ir seserų gerbimas yra šeimyniškumas. Visuomeniškumas yra noras bendrauti su kitais ir dirbti visuomenei. Noras mokintis, žengti tolyn ir neatsilikti nuo pasaulio, yra inteligentiškumas.

Kai žinai, kas yra idealai, gali pradėti juos vykdyti. Kai pažįsti tautą, gali ją gerbti ir mylėti. Kai supranti, kas yra tikėjimas, gali tikėti; kai žinai apie mokslą ir moki apsieiti, esi inteligentas; kai gerbi tėvus, myli brolius — esi šeimyniškas; kai bendrauji su visais ir visur, kur tik gali, esi visuomeniškas.

Žinant, ką reiškia "atvirybė laikui, ištikimybė idealui", galima sulyginti ir suderinti šias dvi atskiras dalis, būti geru ateitininku ir kartu neatsilikusiu nuo pasaulio. Pažvelkime į du ateitininkų idealus: noras mokintis ir žengti tolyn, neatsiliekant nuo pasaulio; noras bendrauti su kitais ir dirbti visuomenei. Ar tai tie idealai nėra kaip tik pritaikyti jaunimui? Ar tai nereiškia tą patį ką "laikui atvirybė" reiškia? Taip, "atvirybė laikui", plius — išlaikyti ateitininkų idealai, padaro stiprų, modernišką, neatsilikusį jaunuolį, žmogų.

•

EUGENIJUS GIRDAUSKAS lanko Parkdale gimnazijos dešimtą skyrių. Laisvalaikiu mėgsta klausytis muzikos, plaukti ir žuvauti. Mėgsta vandens ir žiemos sportą. Domisi elektronika.

TAUTIŠKUMAS

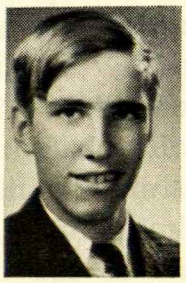

SAULIUS GIRNIUS

Tautiškumas yra vienas iš penkių ateitininkų principų. Ateitininkų Vadovas sako: "Ateitininkui tautiškumas primena tris reikalavimus: teisingai suprasti tautybę, išsiaiškinti tautinius uždavinius ir veikti tautos labui". Amerikonui yra sunku suprasti, kas yra tauta, nes jis visą laiką galvoja apie valstybę, o ne tautą. Tautiškumas yra jam nepažįstama idėja. Tai galima lengvai spręsti iš to fakto, kad anglų kalboje nėra žodžio, kurį galėtumėme išversti tautiškumu. Jam tauta ir valstybė yra tas pats dalykas. Bet iš tikrųjų yra didelis skirtumas. Valstybė yra formali organizacija sujungta politiniais ryšiais, o tauta yra žmogiškoji bendruomenė, sujungta dvasiniais ryšiais. Tauta yra prigimties dalykas, o valstybė yra sutarties dalykas. Tauta yra savaiminio gyvenimo padarinys, o valstybė yra žmogaus minties ir valios kūrinys. Tauta yra aukščiau valstybės. Net galima sakyti, kad valstybės tikslas yra leisti tautai gyventi ir laisvai kurti savo kultūrą. Jei kas nors nori apibrėžti, kas sudaro tautą, jis, tur būt, pasakys šiuos keturis elementus: tą pačią rasę ar bendrą kilmę, bendrą kalbą, panašų gyvenimo būdą ar tradiciją ir bendrą istoriją. Tuoj kyla klausimas, kas yra esminga tautai? Rasė yra grynai biologinis dalykas, todėl negali būti tautos esmė. Taip pat tautą gali sudaryti kelios rasės, pvz. Amerikoje. Kadangi žmogus yra vienintelė būtybė, kuri kalba, — galima sakyti, kad kalba yra socialinis faktas. Kalba yra pats ryškiausias ženklas, kuris jun-

gia tautą ir atskiria ją nuo kitų tautų. Kalba nėra būtina tautai. Tai įrodo Šveicarija, kuri neturi savo atskiros kalbos, bet naudoja vokiečių, prancūzų ir italų kalbas. Tautos gyvenimo būdas yra visa, kas perduodama sekančioms generacijoms: papročiai, religija, ir bendrai — etninė aplinka. Žemė ir žmonės visur gan panašūs, todėl panašūs papročiai atsiranda visame pasaulyje. Tad reikia sakyti, kad tautos gyvenimo būdą sudaro papročių visuma, o ne atskiri papročiai. Tradicija taip pat nėra absoliučiai reikalinga tautai. Bet kokiame krašte gali būti įvairūs papročiai ir skirtingos religijos skirtingose jo srityse. Tautą sudaro ne tiktai žmonės, kurie dabar gyvena, bet ir tie, kurie jau mirę. Istorija gali jungti ar perskirti tautas. Senovėje lietuviai ir latviai buvo viena tauta ir, gali būti, jeigu Livonijos ordinas nebūtų Latvijos užkariavęs, dabar jie būtų tik viena tauta. Tie keturi dalykai yra reikšmingi tautos susiformavimui, bet, kaip minėjau, tauta gali egzistuoti be kiekvieno iš jų. Todėl nė vienas iš jų negali būti tautos esmė.

Tautos esmė yra kultūra, nes ji yra tai, kas sujungia šiuos keturius elementus į vieną visumą ir taip suformuoja tautos individualybę. Kalba yra niekas kitas kaip tik kultūrinė apraiška. Žmogaus gyvenimo būdas yra iš esmės kultūrinis, nes jis yra pagrįstas kūrybine iniciatyva. Kultūra suteikia tautai dvasinę vienybę ir duoda jos egzistencijai prasmę. Tad negali būti tautos be kultūros.

Žmogus gimsta ne tiktai šeimoj, bet ir tautoj. Kaip tautos vaikas, jis privalo ją mylėti. Tautą reikėtų mylėti ne tiktai iš prievolės. Visi myli kas savo, tad mes turėtumėme mylėti Lietuvą kaip mūsų tėvų kraštą. Reikia mylėti tautą tikra meile, kuri gali atskirti, kas verta mylėti ir kas ne. Netikra meilė, garbindama visa, kas savo, lygiai pasitenkina viskuo ir nesiekia pažangos. Tikra meilė bando kurti tautą, taip, kad ji visą laiką gerėtų. Žmogus negali mylėti to, ko jis nepažįsta. Tad mes turime mokėti lietuvių kalbą, pažinti lietuvių charakterį, istoriją ir kultūrą. Tik tada galime Lietuvą tikrai mylėti.

Lietuva šiandien yra komunistų pavergta, tad mes galime jos labui veikti išlikdami lietuviais ir vėliau išmokydami savo vaikus mylėti Lietuvą. Kalba yra pats svarbiausias dalykas, nes jis liudija, kad tauta dar yra gyva, ir kad žmogus, kuris dar moka kalbą, yra tautos narys. Kalba yra kaip raktas, su kuriuo galima atrakinti tautos kultūrą ir jos išraišką — knygas. Iš knygų galima pažinti tautos istoriją ir literatūrą. Istorija jungia dabartinę kartą su ankstyvesnėmis kartomis. Žmogus, kuris nepažįsta iš ko jis kilęs, iš tikrųjų nežino, kas jis yra.

Didžiausias nusikaltimas, kurį mes galime padaryti Lietuvai, yra nutautėti. Nutautėdami nusikalstame sau patiems, nes paneigiame savo kilmę. Nutautėjimas įvyksta dėl trijų priežasčių. Pirmutinė yra materializmas. Žmogus, atsiradęs kitame krašte, dažnai užmiršta savo kilmę ir gyvena tiktai dėl materialinių dalykų. Antra priežastis yra susižavėjimas kita kultūra. Jis pradeda galvoti, kad jo tautos kultūra yra menka ir geriau priklausyti kitai kultūrai. Trečia priežastis yra kosmopolitizmas. Kosmopolitas mano, kad iš viso nereikia tautų, nes, jei visi žmonės bus vienos tautos, tai nebus karų ir visi žmonės gyvens broliškai. Jis mano, kad tauta yra visai nevertinga ir, kad gali kartais būti net kenksminga. Tautos yra reikalingos, nes tiktai per tautų įvairumą žmogus gali visą savo turtingumą atskleisti.

Kaip ateitininkai, mes turėtumėme būti idealistai. Tremtyje lietuvybė yra idealas, ir lietuviais gali išlikti tik tie, kurie myli idealus. Dauguma žmonių nėra idealistai, todėl tautos egzistencija priklauso nuo idealistinės mažumos, kuri pa-

siryžta pasiaukoti tautos idealams, visa kita palikdami šalia. Sunku lietuviui nenutautėti Amerikoje, nes lietuviai čia tik mažuma. Dauguma žmonių greitai nutautėja ir dėl to, kad bijo atsiskirti nuo daugumos ir, kad yra lengviau daryti tai, ką masė daro. Nesusipratusiam žmogui gali būti nejauku būti lietuviu, nes daug kas nežino, kas yra Lietuva. Jis gali galvoti, kad Lietuva yra niekam tikusi, nes nėra didelė tauta. Visos tautos yra lygios prieš Dievą. Tad nėra skirtumo, kuriai priklausai, jei ji yra tavo gimtinė. Taip pat mes galime didžiuotis, kad, nors nesame didelė tauta, turime vieną iš seniausių ir gražiausių kalbų ir kad Lietuva vienu metu buvo Europos didžiausia valstybė.

Yra nemažai žmonių, kurie sako, kad beprasmiška bandyti išlaikyti lietuvybę, nes ji čia vistiek išnyks. Šią mintį galima labai lengvai paneigti, imant pavyzdžiu žydus, kuriems pavyko išlikti tauta be krašto du tūkstančius metų. Lietuvos likimas yra mūsų pačių rankose. Niekas negalės mus priversti būti lietuviais, kai

---

(Linksmas vaizdelis iš lituanistikos pamokų)

SIMPOZIUMAS INSTITUTE

MIRGA
PAKALNIŠKYTĖ

— Tai žiūrėkit: visi trisdešimt septyni nubyrėjo iki tų septynių. Gal oras per blogas.

Ponas lektorius pakraipo galvą ir nusišypso. Pro plačius instituto langus rytmečio saulė lenda į vidų ir šildo tuščius suolus lyg pasididžiuodama: "O matot, aš visada čia, ir viena iš anksčiausių".

— Ne, ne dėl oro. Jos turi repetuoti. Mes šoksim šį vakarą. Aš savo jau moku, o jos gal dar išmoks iki šio vakaro, — linksmai šokinėja savo suole Jūratė. — Ir gal jūs ateisit į mūsų vakarėlį?

Visi nusijuokia, bet pono lektoriaus šypsnys surimtėja. Jaučiu, kad čia yra įvadas į jau priprastą paskaitą. Nesuklystu.

— Jūs per daug esate užsikrovę tais visuomeniniais darbais; per daug! Reikia mokėti, kaip saikoti viską. Jūs turite dvi mokyklas, ir visi tie šokiai ir galai turėtų būti tik trečioje vietoje, tik trečioje vietoje!

Pabrėždamas savo mintis, ponas lektorius sulinguoja ant kojų ir, truputį iškėlęs rankas, pakrato.

Gale klasės kyla mažas subruzdimas. Ponas lektorius tęsia:

— Jūs čia, institute, turite susikrauti lietuviškos kultūros kraitį, kad vėliau, vadovaudami organizacijoms, nebūtumėte tušti, galėtumėte šį tą savo organizacijoms duoti. Ot, kad nebūtumėte tušti, nebūtumėte tušti!

Ponas lektorius pasitaiso popierius ant stalo.

— Na, gerai. Jūs žinote, dabartinės organizacijos tik šaukia posėdžius, tik šaukia, kad tik veikti, — bet nieko nenuveikia.

Iškėlęs pirštą Aleksandras įsiterpia:

— Kai tik nuveikia, tuojau pasigeria.

Jūratės balsas jau trejom stygom aukštesnis:

— Tautiniai šokiai yra dalis lietuviškos kultūros. Jūs negalit sakyti kad ne!

— Aš žinau, aš žinau, — ponas lektorius dar labiau linguojasi ir krato rankas, — Bet daug kas šoka tautinius šokius, — šoka. O kalbėti lietuviškai visai nemoka, nemoka. Jūs turite mokėti netik kalbėti, bet ir parašyti lietuviškai, ir pa-ra-šy-ti!

užaugsime. Jei mes norėsime būti lietuviais, mes jais būsime ir išliksime. Jei mes kaip lietuviai išnyksime, reikš, kad mes nenorėjome būti lietuviais. Viskas priklauso nuo mūsų pačių!

Didžiausia problema, kuri šiandien mus liečia, yra tai, kad mes per dažnai kalbame angliškai, nes tai mums lengviau. Visada yra lengviau daryti tai, kas nereikalauja pastangų, bet dažniausiai sunkesnis kelias yra teisingesnis. Kalbą galim gerai išmokti tik ją dažnai praktikuodami. Juo daugiau mes kalbėsime angliškai, juo sunkiau bus mums kalbėti lietuviškai. Vienintėlis būdas šią problemą išspręsti, yra pasiryžti daugiau kalbėti ir skaityti lietuviškai.

•

SAULIUS GIRNIUS, buvęs Bostono kuopos pirmininkas šiuo metu yra baigiamuosiuose metuose Boston Latin vidurinėje mokykloje. Reiškiasi dideliais gabumais moksle: vienintėlis lietuvis Massachusetts valstybėje, patekęs į National Merit egzaminų finalistus. Stipriai reiškiasi kaip šachmatininkas, sėkmingai gindamas Lietuvių šachmatų Klubą amerikiečių tarpe Bostone. Nori studijuoti matematiką ir fiziką.

— Kad man rašyti sunkiausias dalykas. Angliškai sunku rašiniuose išsireikšti, tai kaip galiu lietuviškai? — visai įsikarščiavusi Jūratė kiša galvą pirmyn.

— Tai netingėk! O šokti bet kada gali išmokti, — ramiai samprotauja Aleksandras.

— Tylėk, ir eik šalin!

— Neolituanai gerai žino, kad visi gali rašyti. Jie priverčia visus fuksus aprašyti bent vieną sueigą, — pamokinančiai įsiterpia Eglė.

— Jau užtenka ginčų! Jūs žinote, ką reikia daryti, žinote. Na, gerai. Jau peržiūrėjau tas Jaunimo Metų programas, kurias jūs ištaisėte. Čia gyvas pavyzdys, kokia tuščia visuomenė gali būti, — gyvas pavyzdys. Ir kad jūs galėjote tiek daug ištaisyti, labai džiaugiuosi, — tikrai džiaugiuosi. O kurie dar nepabaigėte, — greit baikite ir man atiduokite. Štai Jūratės pataisymai. Puiku, Jūrate, puiku.

Ponas lektorius nusišypso ir pakrato ranka į Jūratės pusę:

— Ji mėgino visus tuos "moderatorius" ir "simpozijumus", ir "koordinatorius", ir "pristatymus" mesti lauk, — su kiekvienu žodžiu ponas lektorius savo ranką sviedžia pirmyn, lyg mesdamas tuos žodžius pro langą.

Mažas subruzdimas klasės gale, bet ponas lektorius kalba toliau:

— Visi tie žodžiai per banaliai skamba! Jūs patys matote, kaip visuomenė įsikanda žodį — iki banalumo. Pirma jie viską pristatė. Ir temą pristatė, ir darželio mokytoja raides vaikams pristatė, ir kokius kutus-galus pristatė. O dabar visur spaudoje viskas įvyksta "ženkle". Ir tautinių šokių ženkle, ir tokio ar kitokio atminimo ženkle, ir delfino ženkle. Jūs patys matote, jūs matote!

Gale klasės šokinėja rankos.

— Pone lektoriau, ar tai reiškia, kad mes negalime vartoti tarptautinių žodžių? — išplėtusi akis Vitalija pasvyra pirmyn ir seka mokytoją.

— Juk moderatorius — tai moderatorius, o simpozijumas — tai ne diskusijos ar posėdis, bet simpozijumas, — linguojančiu ir pakeltu balsu prieštarauja Eglė.

— Jūs greit mane ir kitus mokytojus padarysite moderatoriais, o klases — simpozijumais. Greit, grei — tai!

Ponas lektorius jau į šonus krato galvą ir rankas:

— Kai žodis viską gali reikšti, jis yra bana-lus. Ir kam skirti žodžiui tokį galą?

— Kokį žodį jūs siūlytumėte vietoj simpozijumo? Vitalijos akys beveik iki colio išplėstos.

— Ir kodėl ne diskusijos? — ponas lektorius ramiai išplečia rankas, tarytum demonstruodamas, kaip visa tai yra lengva.

— Bet simpozijume keli žmonės pristato savo specifines temas, o diskurijose — ne.

— Ir vėl — pristato! Matote, kaip gali būti! O ar jūs manote, kad lietuviai nežinojo tokios diskusijų tvarkos prieš išmokdami žodį "simpzoijumas"? Išstudijuokite to žodžio istoriją, iš-stu-di-juo-ki-te!

Ponas lektorius besilinguodamas pakyla ant kojų pirštų, ir tuo momentu subirbia skambutis. Kai atgal žemyn nusileidžia, pamoka jau baigta.

— Na, gerai.

•

Red: Mirga jau mums anksčiau pažįstama: jos referatas tilpo 1967/1 ATEITIES numeryje. Ar čia nupasakoti įvykiai realybė ar vaizduotė leisime nuspręsti jums patiems. Instituto direktoriaus laišką rasite 105 pusl.

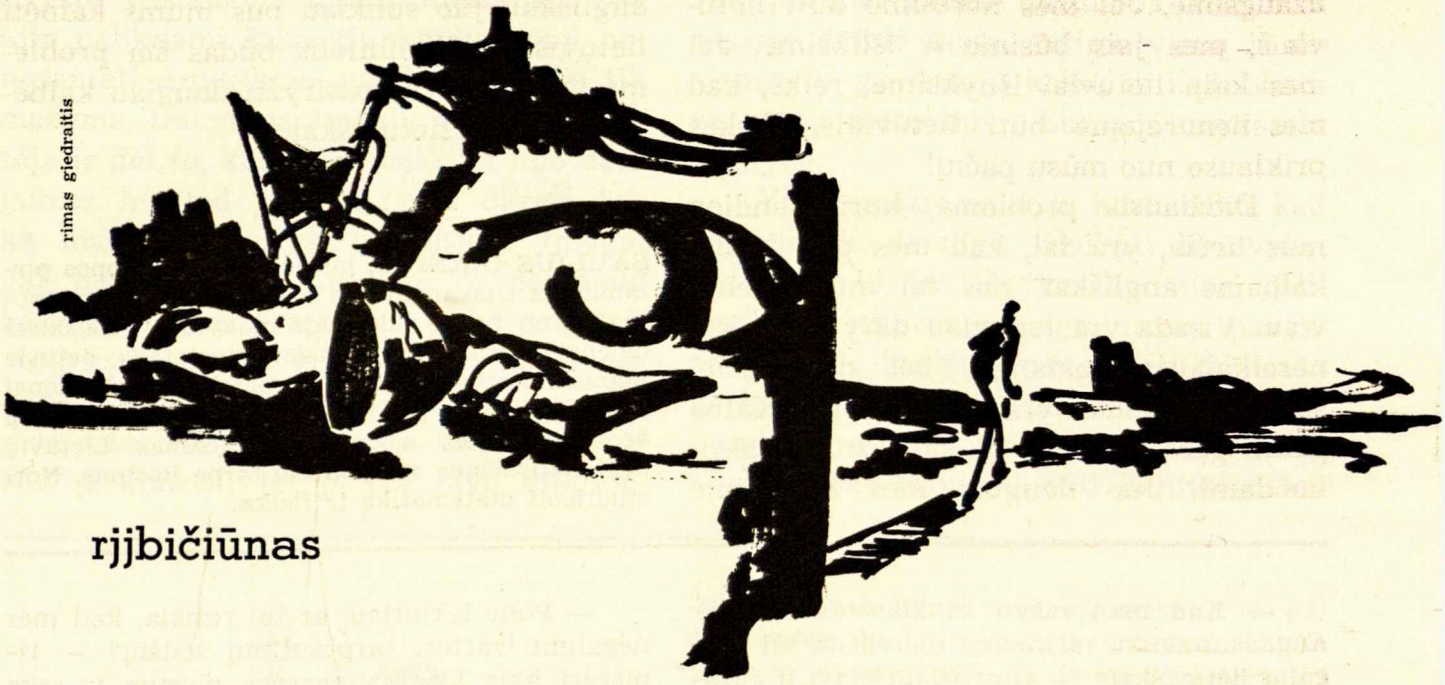

rimas giedraitis

rjjbičiūnas

menas : simbolizmo fragmentas : kolažas

Aha, tai prisipažįsti, kad tavo darbai visiškai beprasmiški!

Nu, aš to tai nesak . . .

Kartais žodžių nereikalinga. Dažnai iš galvojimo galima lengvai spręsti.

Tai pasidarei psichologu per savaitę? Ne: pagalvok. Prieš tris dienas pats būtum sumokėjęs tris šimtus už bet kokį meno kūrinį, ar ne?

Ką manai? Žinoma, nors ir dabar sunku prisipažinti.

Tai, tavo žodžiais, lengva matyti, kad pats apie meną mažai nusimanai.

Kaip tai?

Ar ne pats sakei? Kol žmogus nesupranta, kuo jis yra apsuptas, tol jis nematys jokios baimės. Menas, nesvarbu kokiu būdu jis sutvertas, negali būti atatinkamai įvertintas nekūrėjo. Matei kaip aš "kuriu" savo meną. Dabar jis tau nebepatinka. Jei iš tikrųjų negaliu perduoti tikrų savo jausmų, nereiškia, kad to jausmo nėra. Kitas žmogus, ir taip atsitinka, gali matyti mano kūriny ką nors, kur atpažįsta kokį nors jausmą savyje. Tai tas jausmas yra ten.

Tai tu sakai, kad menininkas yra tiktai įrankis. Tavo darbas lieka tada perduoti kitam, bet ar gali perduoti ko pats neturi . . .

•

Jau vėlus vakaras. Naktis šalta ir vėjas neša pirmą žiemos lengvą sniegą. Visur ramu: bet ir ne visur.
Nuo vieno aptraukto lango ledas tirpsta: čia susirinkę mokslininkai švenčia savaitės darbus, baigtus ir nebaigtus su daina ir stiklais. Ir sprendžia pasaulio didžiausias problemas ir net likimą. Kaip primena tas dienas kai per tris valandas viską galėjom aptarti; beveik galutinai.

•

Tiesa,

nesu taip jau senas, bet reikalui esant, turėjau atsiskirti su tuo
rimtų nerimtu pasauliu.
Tai vien atsiminimais neįmanoma gyvent.
Dabar kažkaip jaučiuos atitolęs nuo jų: mano draugų.
Radau tą gyvenimo ragą. Bet jis toks
mažas.

Net ir dabar nebandau į jį įlysti.
Turiu palikti tą filosofams.
Esu mėginęs daug nurodytų kelių, žinau atmintinai jų kliūtis,
bet kitam jų aiškinti:
negaliu.

Esu klaidžiojęs tamsoje, be prasmės: vėl pradžioje randuosi to kelio.
Bandžiau visaip atsikratyti tų nesavų jausmų, bet pasilieka
manyje.

Daug klausimų esu klausęs: atsakymų radau mažai.
Esu tavo sąžinė: esu kito.
Klausk manęs: mano atsakymų tau neužteks.
Aš esu menas: vienam viskas, kitam niekas.

aš
esu
meno fragmentas
mirusio
simbolizmo

•

LIETUVOS
NACIONALINĖ
MARIJAUS
BIBLIOTEKA

Jonas Biliūnas

(1879-1907)

JONAS BILIŪNAS, rašydamas dvidešimto šimtmečio pradžioje, turbūt nežinojo, kad po jo mirties, jo rašiniai bus įtraukti į Lietuvos Literatūros Antologijas; ir jis tikrai negalėjo numatyti, kad tik už pusės šimtmečio tie patys rašiniai, išversti svetimon kalbon, neš jo numylėtos tėvynės vardą į tolimą Ameriką.

Biliūnas mirė jaunas, 28 metų, svetimoj šalyje gindamasis nuo džiovos; mirė neturėjęs progos pilnai išreikšti savo literatūrinių gabumų, kurie aiškiai skamba jo pasakose ir eilėse. Šios pasakos dabar žavi ne tik lietuvius jaunuolius, sėdinčius Šeštadieninės mokyklos suoluose, bet taip pat atstovauja Lietuvą tarptautinėj literatūros antologijoj: prieš kelis metus, Allyn and Bacan, Bostono leidykla, ruošdami literatūros vadovą, ir perskaitę Biliūno "Brisiaus galą" Stepo Zobarsko vertime SELECTED LITHUANIAN SHORT STORIES įtraukė šią pasaką į Čekovo, Balzako, De Maupassant bei kitų tarpą, ir išleido CAVALCADE OF LIFE IN WRITING.

Aprašydami Biliūną, redaktoriai atkreipia dėmesį į autoriaus aiškiai vaizduojamus charakterius, kurie tampa aplinkybių nuskriaustaisiais ir į jo paprastą pasakojimo formą, kuri atomazgoje skaitytoją jausminiai priblokia savo dramatiškumu.

Šiame numeryje įdedame dvi Jono Biliūno apysakas; sekančiame numeryje rasite daugiau.

Tad buvo nedidelė balta katytė. Jos menkas suliesėjęs kūnelis visas drebėjo nuo šalčio ir baimės; jos plaukai, nuo lietaus sušlapę ir purvais apskretę, visi kabėjo pastyrę ir pasišiaušę. Radau aš ją lauke patvoryje pritūpusią, susirietusią, nelaimingą. Mane pamačiusi, ji taip gailestingu balsu sukniaukė ir pažiūrėjo akimis, kuriose švietė ir baimė ir viltis. Ji buvo dar visai jaunutė, bet tokia išdžiūvusi. Gal ją atėmė jos motinai žmonės; gal jie pirma norėjo ją įdėti į maišiuką ir, nunešę į upę, įmesti į vandenį, bet paskui išnešė laukan, pametė patvory, kad ji neberastų namų ir nudvėstų kur badu (žmonėse jau nebebuvo jai vietos); gal jau nebe pirma diena ji čia išalkusi ir sušalusi tupi . . .

Ir apsidžiaugiau, kaip apsidžiaugia pamatęs kiškį medžiotojas. O aš juk juo buvau apsitaisęs. Ant pečių turėjau persidėjęs lanką, rankoje nešiausi strėles: tariausi esąs tikras Amerikos tyrlaukių gyventojas, Kuperio aprašytas. Nors buvau tik antrosios klasės mokinys, tačiau jaučiausi milžinas esąs, kuris, rodės, ir vilkų gaują susitikęs, neišsigąstų.

O čia buvo tik maža sudžiūvusi katytė . . .

Atmatavęs dešimtį žingsnių, atsistojau, nusiėmiau nuo pečių lanką, įtempiau strėlę ir pradėjau taikyti. Skurdžiomis akimis žiūrėjo į mane nelaimingas gyvulėlis, tarsi klausdamas, ką aš darau, ir laukė.

Strėlė sudzimbė ore, ir pamačiau, kaip katytė staiga pervirto kūlio, skaudžiai sukniaukė ir pradėjo styrenti kojytėmis . . .

Kliudžiau. Kaip tikras medžiotojas, prilėkiau artyn, bet ūmai pajutau širdyje šaltį ir atsistojau nustebęs: katytės veidas buvo neapsakomo skausmo pervertas, akys primerktos; ji iš visos dar likusios galios pasistengė atsistoti ant pirmutinių kojyčių ir pradėjo šliaužti, vilkdama žeme savo kūnelį; kartu vilkosi įlindusi į jos krūtinę strėlė, o iš žaizdos dideliais juosvais lašais lašėjo ant smėlio sukrekėjęs kraujas.

Nusiminęs, nebežinodamas kas daryti, atžagaria ranka numečiau lanką ir strėles ir neatsigręždamas parlėkiau namo. Širdyje jaučiau skausmą ir sunkumą: tarsi didelė našta slėgė krūtinę.

Tik trečią dieną drįsau išeiti laukan: katytė gulėjo aukštininka, nebegyva. Čia pat prie jos buvo numesti lankas ir strėlės. Nutvėręs lanką ir strėles, sulaužiau į šipulius ir toli išmėčiau po lauką. Tik nedrįsau išimti strėlės, kuri buvo įsisiurbusi į katytės krūtinę ir dabar stypsojo atsikišusi.

Tatai buvo vienintelis mano amžiuje šūvis. Bet . . . laimingas: aš jį ir ligi šiolei tebenešioju savo krūtinėje . . .

BRISIAUS GALAS

Šalia diendaržio durų ant didžiulės spalių krūvos guli senas Brisius — žilas, apžabalęs. Matyti jisai dar mato, bet tik kaip pro dūmus, ir savo žmogaus labai dažnai nepažįsta. Sunki senatvė ir jam: visų užmirštas, apleistas. Patsai gerai jaučia, kad maža kam bereikalingas. Bet, kiek galėdamas, rūpinasi dar būti naudingas. Nors nebeprigirdi, o sunkios blakstienos amžinai merkia jo traškanotas akis, tačiau vaiko nuo savęs snaudulį ir klauso. Beklausydamas apsnūsta... Ir girdi per miegą šlamant netoli, tartum eitų kas svetimas... Sunkiai kelias senas Brisius iš guolio ir loja užkimusiu, miegūstu balsu.

— E tu, žabali, ar nenustosi!... Savo žmogaus nematai, — girdi jisai pažįstamą balsą.

Susigėdęs šiepia snukį, unkščia gailiai, tartum atsiprašydamas, ir paspaudęs uodegą, vėl susiriečia guolyje...

Jau nebe kartą Brisių jausmai apgauna, jam gėdos padaro. Dažnai troboje, viduaslyje gulėdamas, sapnuoja jisai vagį ar vilką, kuriuos, jaunas būdamas, kadaise vijo, ir jam pradeda vaidentis, kad tie priešininkai vėl dar tyko: kelia jisai tada savo seną galvą nuo kojų ir, tartum ko išsigandęs, netikėtai suloja: am! am!

Ir netikėtai vagies vietoj girdi tik iš visų pusių prikaišiojimus: "Ė tai, žilis! visai pakvaišo!".

Nebežinodamas, kur dėtis iš gėdos, kelias jisai iš viduaslio ir, paspaudęs uodegą, lenda į pasuolę.

— Kur velkiesi? Eik oran! — šaukia jam.

Ir Brisius nuliūdęs dūlina pro duris.

Dabar jisai bijo į trobą ir beeiti. Verčiau jau ant spalių gulėti: vis mažiau po kojomis maišysis. Tiesa, troboj labai gera, pastalėj gulėti šilta. Bet kaulų graužti vistiek nebegali, o nuo musių ir tenai sunku senam apsiginti. Ir čionai, jo senatvės pasigailėję, atneša jam kartais kruopų geldelėj palakti; o jei ne, tai išalkęs eina pašaliais tokio maisto jieškotis, į kurį seniau žiūrėti nežiūrėdavo. Taip skursta senatvėj...

O juk buvo jaunas ir jisai, stiprus ir visų branginamas. Tada apsiginti nuo žmonių negalėjo. Su juo vaikai žaidė, jį į račiukus įsikinkę, važinėjos. Nepyko ant jų Brisius, kad ir kartais visai be reikalo jam skaudžiai suduodavo — žinojo, kad mažas ir silpnas ir maža dar teišmano. Jį troboj kiekvienas į save šaukės ir duona penėjo, medžioti su savim vedės. Piemuo ir varškės jam negailėjo, kad tik nuo jo namo nelėktų, galvijus dabotų.

O kiek dar, jau senas būdamas, juokų piemenims pridarydavo! Užmes jie ant Brisiaus galvos čerkasėlį ir turi, o vienam pasislėpti liepia; paskui leidžia Brisių ieškoti. Ir visados surasdavo, nors tasai už pusvarsčio aukščiausios eglės viršūnėje būtų pasislėpęs. Susekdavo jį pėdsakais, apuostydavo medį ir, pakėlęs aukštyn snukį, imdavo loti. Nei-

davo, kol tasai nenulips. Pamatęs nulipantį, nesitverdavo džiaugsmu, šokinėdavo unksdamas aplinkui ir, sugrįžęs į piemenis, iškišęs liežuvį žiūrėdavo čia į juos, čia į krepšius: žinojo, kad iš tenai būtinai gaus mėsos kruopelę, ar duonos plutelę.

Tačiau ir piemens jį pamiršo . . .

Guli senas Brisius ant spalių ir sapnuoja. Mato jisai pro miegą antis, kurias jo šeimininkas šaudo, o jisai iš vandens neša. Ir taip tų ančių daug, tokios jos riebios! Pramerkia Brisius akis ir saldžiai žiovauja, jas atsimindamas. Bet kaip jisai stebisi, iš tiesų priešais save pamatęs šeimininką su šautuvu už pečių. Savo akimis nenori tikėti, tur būt, ir jį sapnuoja . . .

Bet aiškiai girdi, kaip tasai šaukia:

— Sa, Brisiau, sa!

Tai turbūt, juo senu juokasi. Kam?

— Sa, Brisiau, sa! — vadina šeimininkas.

Brisius šiepia snukį, tartum norėdamas šyptelėti, bet tik kažin kaip gailiai unkščia . . .

— Sa, Brisiau, sa!

Jisai nenoromis atsikelia nuo spalių ir seka paskui, ne taip kaip pirma — jaunas ir linksmas, bet paspaudęs uodegą, kaip koksai kaltininkas.

Šeimininkas eina už klojimo laukan ir atsigręždamas vis šaukia: "Sa, Brisiau, sa".

Pamiškėj sustoja. Brisius unkščia bailiai ir žiūri į žmogų, tartum klausdamas, kam čionai jį atvedė. Mato, kaip tasai nusiima nuo pečių šautuvą, atsitolina nuo jo kelis žingsnius ir pradeda taikyti . . .

Negali būti?! Brisius netiki. Tai tik pasijuokti juo nori. Bet kam taip baisiai juo juoktis? Kam? Juk jisai nekaltas . . . Brisius nori pasigerinti, suvizginti uodegą, bet iš baimės tupiasi ant paskutinių kojų, ir per jo snukį rieda gilios, karčios ašaros . . .

Staiga ugnis ir baisus trenksmas — ir jisai griūva, sopulio pervertas. Pramerkęs akis, tik spėja pamatyti, kaip nuo jo tekinas bėga žmogus, turėdamas rankoj šautuvą . . .

Gal ir suprato Brisius, kodėl tasai žmogus jį nušovė; tik nebegalėjo suprasti, kodėl tekinas nuo jo pabėgo: juk jisai mirdamas norėjo tik kojas jam paskutinį kartą palaižyti . . .

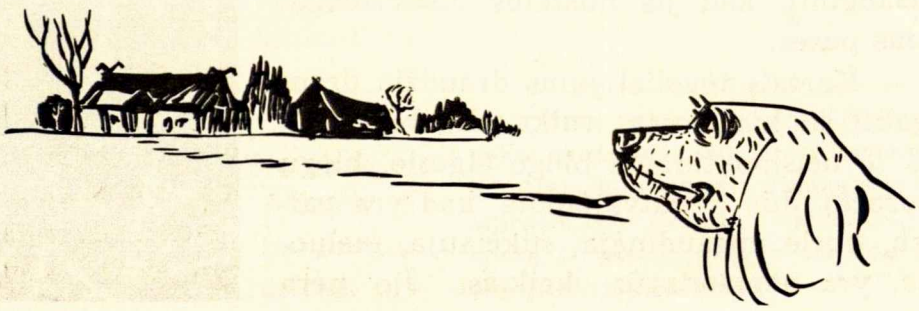

KAS YRA BIČIULIS?

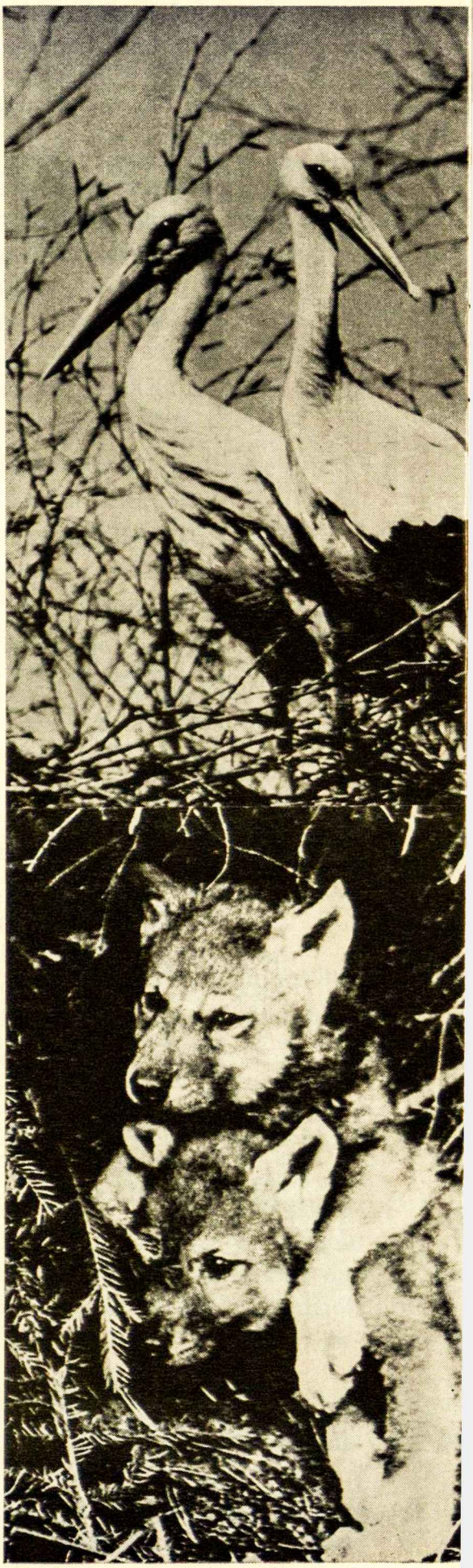

Kiekvienas iš jūsų turite, ar esate turėję, ar dar turėsite geriausią draugą. Tokį, kuris mielesnis už visus kitus. Šiai draugystei pavadinti yra žodis "bičiulystė". Geriausias draugas vadinamas bičiuliu. Angliškai tai būtų "pal", "buddy".

Kas padaro tą jūsų draugą kitokį, nei visi kiti? — Jis jums geras, jus supranta ir nesišaipo iš jūsų. Kai jaučiatės nuskriausti, bičiulis ar bičiulė jus suramina, paguodžia. Kitaip sakant — jis jums padeda gyventi, ir tai yra puiku!

Jei su bičiuliu ir susipykstate, — gana greitai vienas kitam atleidžiate. Su juo jūs dalinatės įspūdžiais ir pergyvenimais. Klausiate vienas kito patarimų, turite bendrų užsiėmimų. Iš jo daug ko išmokstate.

Draugystė, o ypatingai bičiulystė, nėra tik vienos krypties gatvė. Jei jūs iš savo draugo tikitės tik sau suraminimo, užuojautos, pagalbos, — tada jūs patys nesate verti draugo, o tuo labiau bičiulio vardo. Ir jūs patys turite būti pasiruošę daug duoti savo bičiuliui. Kai jis liūdi — suraminkite jį. Kai džiaugiasi — mokėkite džiaugtis drauge.

Bičiuliai vienas kitam padeda tapti geresniais žmonėmis. Kadangi kiekvienas turime ir gerų ir blogų ypatybių, bičiulis savo draugui turi padėti atrasti jo paties gerąsias ypatybes. Net "blogiausias" žmogus turi paslėpęs savyje ką nors gero. Dažnai jis apie tai nei pats nežino. Tikro draugo pagalba jis tą gėrį gali taip užauginti, kad jis nustelbs visas blogąsias puses.

Kartais tėveliai jums draudžia draugauti su kuriu nors vaiku. Jie bijo, kad iš jo neišmoktumėte blogo elgesio, blogų įpročių. Jūs ir patys žinote, kad yra vaikų, kurie apgaudinėja, sukčiauja, meluoja, yra nemandagūs, keikiasi. Jie nėra

blogi vaikai — tik per daug blogio išmokę ir iš kitur pasisavinę. Jei su jais nei vienas mandagus vaikas nedraugaus, jie ir liks tokiais. Vienam kartais sunku atsispirti prieš kito vaiko blogą įtaką. Todėl jūs, kurie jau turite gerą bičiulį, priimkite ir vieną iš tokių nemandagių vaikų savo draugystėn. Abudu su bičiuliu ir toliau laikykitės savo gero elgesio ir sąžiningumo. Tada gal ir tas kitas draugas išmoks daug gero. Jūs galite jam pastatyti sąlygą — mes su tavim draugausim, jei nustosi meluoti, ar panašiai.

Turėti ištikiną bičiulį yra didelė laimė. Tai tikra Dievo dovana. Todėl mokėkite ir patys būti gerais draugais.

DRAUGAI

Simukas ir Aliukas sėdėjo viename suole. Jie visada drauge eidavo mokyklon, drauge žaidė ir viską drauge darė.

Buvo jau šalta. Žemė buvo apsnigta. Šaltis gnybo nosį, rankas ir ausis. Simukas su Aliuku skubėjo mokyklon. Staiga Simukas stabtelėjo ir suriko:

— Palauk manęs — pamiršau pieštuką!

Jis tekinas pasileido namo.

— Nebėk, Simuk, — sulaikė jį Aliukas. — Aš turiu du — pasidalysime.

Jiedu šnekučiuodami nuėjo į mokyklą.

Kitą dieną, sugrįžus iš mokyklos, Simuko mamytė davė jam darbo. Jis turėjo gražiai sukrauti malkinėje malkas.

— Simuk, eiva! — riktelėjo Aliukas, — štai kokios puikios rogutės. Einam ant kalnelio!

Simukas pasiteisino, kad neturi laiko — reikia malkas sukrauti.

— Gerai, — sutiko Aliukas, — griebsime abu ir greičiau sukrausime.

Taip ir padarė. Po valandos juodu abu leidosi nuo kalnelio. Buvo labai smagu. Snigo. Tokiais dideliais, dideliais kąsniais. Ubago kąsniais, kaip žmonės sako. Jie žaidė iki vakaro.

Prabėgo šalta žiema ir gražusis pavasaris, jau įpusėjo vasara. Simukas su Aliuku išėjo į mišką grybauti. Aliukui labai sekėsi. Jis rado net šešis baravykus, o Simukas nė vieno. Pilnas kraiteles prisirinkę, skubėjo namo. Simukas ėjo nusiminęs.

— Kas tau, Simuk?

— Nieko, — atsakė šis.

— Tai kodėl tyli?

— Pykstu ant savęs, kad nė vieno baravyko neradau. Juoksis mama, va, sakys, tau ir grybautojas!

— Nenusimink. Štai, tau trys. Būsim lygūs.

Vaikai pasišokinėdami skubėjo namo. Jie tikrai draugai.

Jonas Rutkauskas

MANO GERIAUSIAS DRAUGAS

Mano geriausias draugas yra Gintas. Gintas ir aš esame vienoje klasėje, lietuviškoje mokykloje. Taip pat mes abudu priklausome chorui ir ateitininkams. Mokykloje mes vienas kitam padedame daryti pamokas. Per pertraukas mudu kartu žaidžiame su kitais berniukais. Chore ir pas ateitininkus taip pat turime daug pramogų. Mudu kartu žaidžiame ir biškį pamėginame, kuris esame drūtesnis, — už tai mudu niekados nesipykstame. Todėl jis ir yra mano geriausias draugas.

Kęstutis Kaminskas
6-tas skyr.

•

— Prieš Kalėdas Amerikon atvyko du iš rusų laivų pabėgę lietuviai jūrininkai. Jiems pavyko pasprukti, kai laivai buvo sustoję Afrikoje. Abu jauni vyrai. Vienas — Drąsutis Šaltis, antrasis — Bronius Kulberkis. Jie džiaugiasi laisve ir pasakoja apie sunkias gyvenimo sąlygas paliktoje tėvynėje.

KODĖL AŠ ESU ATEITININKAS?

Esu 16 metų. Mėgstu sportą, mėgstu šokius, mėgstu paišdykauti, mėgstu ir triukšmingą muziką. Daug kas manęs paklausia, kodėl aš esu ateitininkas. Gana sunku keliais žodžiais atsakyti. Dažnai atsakau: dėl to, kad man patinka.

Ateitininkams priklausau jau nuo 7-to skyriaus. Pradžioje nevisai patiko. Lankydavau susirinkimus, nes ten mano draugai buvo. Ateitininkus, kaip organizaciją, pamėgau vėliau. Tai įvyko atsitiktinai. Buvau vienoje moksleivių ateitininkų stovykloje Wasagoje. Man ten ypatingai patiko vienas vadovas. Man atrodo, kad jis jau buvo baigęs universitetą, ar dar tik bebaigiąs. Buvo jaunas ir visą laiką šypsojosi. Mes visi jį mylėjome ir jo klausydavome. Jis kartu su mumis kalbėdavo apie moksleivius, studentus, kurie, žinoma, mums labiausia patiko, ir apie sendraugius.

Pagalvojau tada, kaip labai aš norėčiau būti tokiu, kaip jis. Mano širdyje kilo pasiryžimas būti geru ateitininku ir vis norėjau išgirsti daugiau ir daugiau apie tą organizaciją. To vadovo pavyzdys uždegė ne tik mane vieną, bet ir daugiau mano draugų.

"Visa atnaujinti Kristuje" man pasidarė suprantamas šūkis. Supratau tada, kad tai nereiškia tik bažnyčioje melstis. Tas šūkis daug pasako. Aš dabar pradedu suprasti, kad "Visa atnaujinti Kristuje" reiškia visą savo gyvenimą grįsti krikščioniškais principais.

Lankydamas kuopos susirinkimus, aš girdžiu iš savo globėjų, kad moderniškas jaunuolis nėra smerkiamas. Man patinka, kad ateitininkai eina su laiku ir, neatsisakydami savo principų, prisitaiko prie dabartinių laikų. Man patinka nauji veikimo metodai. Kiekviename susirinkime mes stebime, sprendžiame ir dažnai konkrečiai nutariame ką nors veikti. Man patinka, kad nereikia klausyti ilgų paskaitų, bet mes visi galime savo nuomonę reikšti.

Man patinka ir mano draugai. Mes sudarome "gengę". Dažnai gana triukšmingą. Tačiau mūsų "gengė" yra kitokia. Mus visus jungia ateitininkiškas ženkliukas. Mes juo didžiuojamės. Man patinka ir ateitininkės mergaitės. Jos taip gražiai šypsosi . . .

Daug kas man pas ateitininkus pradeda patikti. Dabar laukiu, kada pradėsiu studijuoti. Studentas ateitininkas mano idealas. Nežinau kodėl. Gal dėl to vadovo stovykloje aną vasarą?

Kodėl aš esu ateitininkas? Todėl, kad man patinka . . .

Torontiškis

(Perspausd. iš *Pirmyn Jaunime)*

Ar ne laimingas šis moksleivis, kad sutiko tokį draugišką, linksmą vadovą? Stenkimės ir mes būti tokiais, kad vis rodytume gerą pavyzdį.

Gal ir jūs kada pažinote ypatingai įdomų asmenį? Gal tai buvo globėjas, kunigas, seselė, ar mokytojas? Parašykite "Ateičiai" apie tai.

GALVOSŪKIAI

Kiek Andriui metų?

Suskaičiuokite Lietuvos laikinosios sostinės raides. Prie jų pridėkite šiaurės - vakarų Lietuvos gyventojo pavadinimą. Pridėkite Nepriklausomos Lietuvos didžiausio uosto raidžių skaičių, ir iš visko atimkite ilgiausios Lietuvos upės vardo raidžių skaičių. Tai ir bus Andriaus amžius.

•

Kuri čia daina?

P - - - - - o j - - - i - - i po l - - - u,
Nu - - - o b - - - i jų ži - - - i.
K - m l - i - - i m - - - - e, k - m, l - i - - i
I - - it m - - e v - - - o k - - - u?

•

Parašykite redakcijai, kuri pereitų metų diena buvo jums įdomiausia. Kodėl?

•

Kas pirmas redakcijai atsiųs 30 žodžių (lietuviškų), turinčių dvibalsį "ie"? Šį kartą dovanų nebus, bet paskelbsime trijų pirmųjų pavardes.

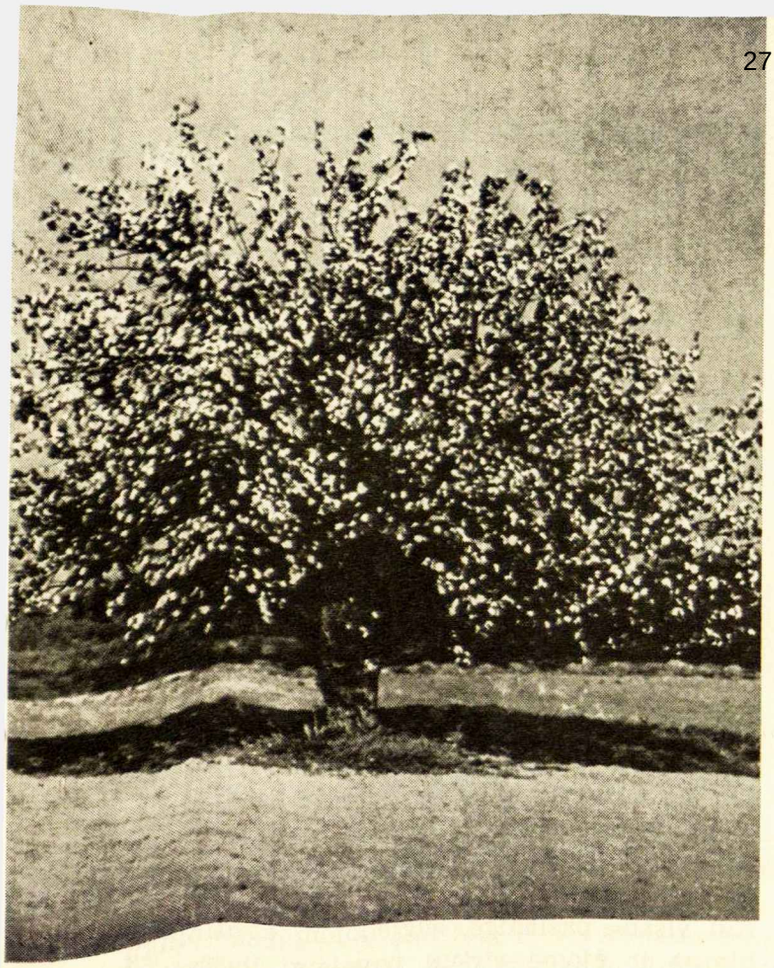

SODAI DYKUMOSE

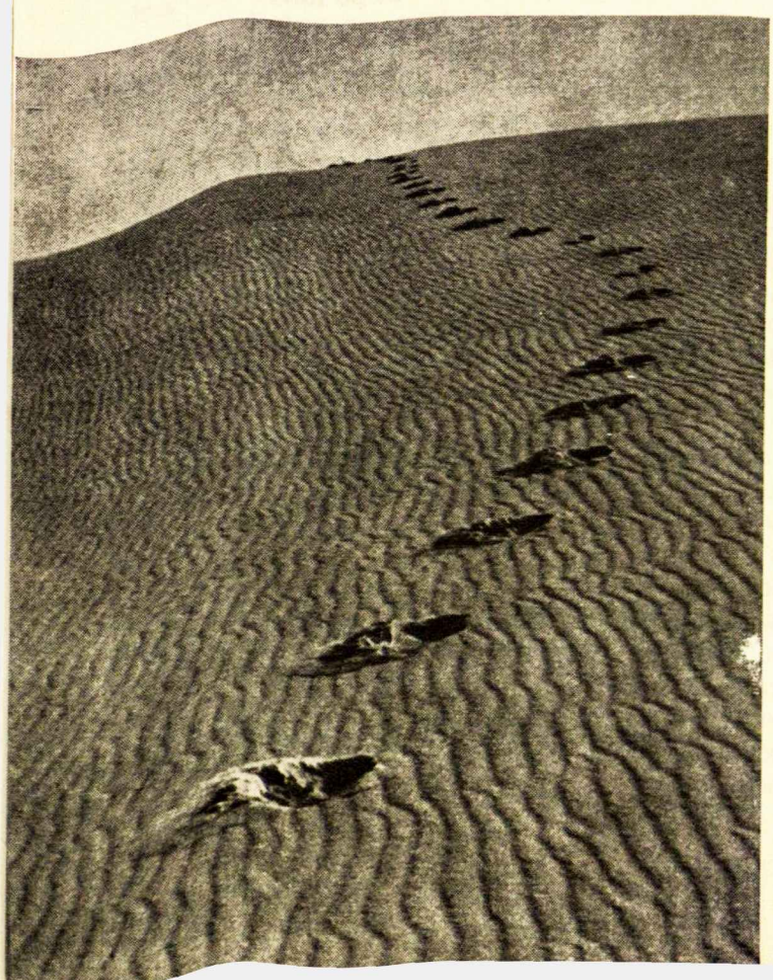

Vienas trečdalis viso žemės paviršiaus yra sudarytas iš smėlynų. Tai dykumos ar smėlio kopos, kuriose negali augti naudingi augalai. Pajūrio smėlynų yra tiek, kiek užima ploto visos JAV. Šiais laikais, kai žmonijai labai trūksta maisto, mokslininkai ieško būdų, kaip paversti tuos milžiniškus žemės plotus derlingais.

Lig šiol iš pajūrio smėlynų nebuvo tikimasi naudos, nes jiems sudrėkinti reikėtų iš labai toli gabenti nesūrų vandenį. Tačiau vienas mokslininkas eksperimentais parodė, jog ir sūriu jūros vandeniu drėkinant, smėlynuose bus galima užauginti sodus, daržus, ar net ištisus miškus.

Sūrų vandenį naudoti drėkinimui galima tik smėlynuose, nes juose nesusirenka druska. Tarp smėlio grūdelių yra tarpai, todėl vos palaisčius, vanduo greitai nusenka į žemesnius sluogsnius, nepalikdamas daug druskos ant augalo šaknų. Kontinentinėse dykumose, kurios yra toli nuo jūros, būna labai dideli temperatūros svyravimai. Naktys šaltos, dienos karštos. Šie svyravimai, jei dykuma laistoma jūros vandeniu, pagamina taip vadinamą požeminę rasą. Dykumą palaisčius, vanduo greitai nusenka gilyn. Naktį toje gelmėje smėlis išlieka šiltas, ir vanduo pradeda garuoti — kilti aukštyn. Paviršiaus smėlis jau būna atvėsęs. Kai garai pasiekia vėsaus smėlio sluogsnį, jie susikondensuoja į vandens lašelius. Šie lašeliai būna nebe sūrūs, nes kaip jūs žinote, vandens garai yra gryni — be mineralų. Tokiu būdu, dykumose, drėkinamose jūros vandeniu, atsiranda ir tam tikras kiekis visai gelo (nesūraus) vandens. Be to, smėlis savyje laiko daug oro, kuris augalams padeda tvirčiau ir energingiau augti.

Šiais duomenimis vadovaudamasis, mokslininkas H. Boyko per dešimtį su viršum metų pavertė šešis akrus Negev'o dykumos gražiu sodu. Jis taip pat pastebėjo, kad jūros vanduo yra labai maistin-

gas augalams. Augalai, kurie buvo laistyti sūriu vandeniu, užėjus sausrai (nebelaistant jų), daug ilgiau išsilaikė, negu augalai, kurie buvo laistyti ne jūros vandeniu.

Nėra pavojaus, kad druskos daug prisirinktų taip laistomame smėlyne. Su kiekvienu palaistymu užsilikusioji druska nuplaunama gilyn. Tokius plotus, kas keletą metų užsodinant druską surenkančiais augalais, druskos kiekis išliktų mažas.

Ne tik žolės ir krūmokšniai gali augti taip drėkinamame smėlyne. Anam mokslininkui pavyko užauginti ir medžius akaciją, šilko ąžuolą, oleandrą ir pomegranatą. Be to, miežiai, rugiai, pašarinės žolės, cukrinė nendrė, cukrinis runkelis, net dobilėliai, braškės ir avižos išmoksta augti tokiose sąlygose.

Kaip matome, vamzdžiais pervedant jūros vandenį į smėlynus, bus galima praturtinti žemės paviršių. Kituose kraštuose, kaip Vokietijoje, Italijoje, Ispanijoje, Indijoje, Moroke, Švedijoje, JAV ir Sov. Rusijoje taip pat bandoma tokiu būdu apsodinti naujus plotus.

Įdomu, kad ne visų jūrų vanduo vienodai tinkamas smėlynų drėkinimui. Geriausias yra Kaspijos jūros vanduo, nes jis mažiausiai turi druskos. Šiaurės ir Viduržemio jūrų vanduo taip pat geras. Vandenynai ir Baltijos jūra turi aukštą druskos kiekį, ir todėl netaip tinkami drėkinimui.

VASARIO 16-ta DIENA

Kiekvienais metais Vasario 16-tą dieną Toronto ateitininkai kartu nueina į bažnyčią. Po Mišių eina į seselių namus ir turi programą, kurioje beveik visi ateitininkai ir jų tėveliai dalyvauja. Šiemet Vasario 16-tą dieną Jaunutės ir Jaunesnės ateitininkės išpildė programą: gyvąjį paveikslą, kuris vaizdavo Lietuvą tada, kai dar vaidilutės kūreno amžiną ugnį; Lietuvą, kai ji buvo laisva ir Lietuvą dabar, komunistų užimtą. Grupė moksleivių padainavo. Po programos moksleiviams įteikė premijas už rašinius, laimėjusius konkursą. Kai viskas pasibaigė, sugiedojom ateitininkų himną ir ėjome viršun pavalgyti pusryčius. Pavalgę visi išsiskirstė namo.

Regina Krasauskaitė
10 metų

•

Galvosūkių atsakymai

Andriaus metai: Kaunas + žemaitis + Klaipėda — Nemunas gausime 15.

Daina: Pražydo jazminai po langu...

SPORTO ŽINIOS

CICERO "ATEITIS" VAKARŲ APYGARDOS A KREPŠINIO KOMANDOS NUGALĖTOJA

Š. m. kovo 18-19 dienomis Chicagoj įvyko Vakarų apygardos A klasės krepšinio turnyras. Šios grupės jaunuoliai yra gimę 1951 - 1948 metais). Gali būti ir jaunesni, bet ne vyresni). Užsirašė žaisti 5 komandos: Detroito "Kovas", Neris, Lituanica, Aras ir Cicero "Ateitis".

Cicero "Ateitis" — Aras

Kelis žodžius apie sporto klubą Arą. Ši komanda yra tris metus iš eilės Š. Amerikos ir Kanados meisteris krepšinio A. klasėj. Pernai Aro krepšininkai Clevelande baigminėse rungtynėse nugalėjo "Ateities" komandą 8 taškais. Šiandien, lyg tai būtų gera proga atsilyginti... Prieš rungtynes atsiranda visokių staigmenų ir netikėtumų: J. Martinkus, vienas iš geriausių "Ateities" žaidėjų, negali žaisti, nes išsinarino koją. Aras gali didžiuotis, nes turi tokį krepšininką kaip Sakį. Jį vienas iš Chicagos didžiųjų dienraščių išrinko kaip vieną iš geriausių metikų (iš 20 asmenų). Vaičkus, kitas Aro žaidėjas, nors ūgiu ir nedidelis, bet labai pavojingas savo tolimais ir nepaprastai tiksliais metimais.

Pirmą puslaikį "Ateitis" pradeda dviem taškais. Aras tuoj išlygina. K. Tauginas pakelia rezultatą "Ateities" naudai, bet čia tuoj Sakys įmeta dvi baudas. Vėl lygios. Ruginio ir Taugino, Z metimai pasekmę padaro 8:5 ciceriečių naudai. Aras neatsilieka. Tauginas, Z. bematant padaro 5 taškus "Ateities" naudai. Penkauskas prideda tu taškus, ir "Ateitis" veda 21: 14 santykiu. Lieka 7 minutės

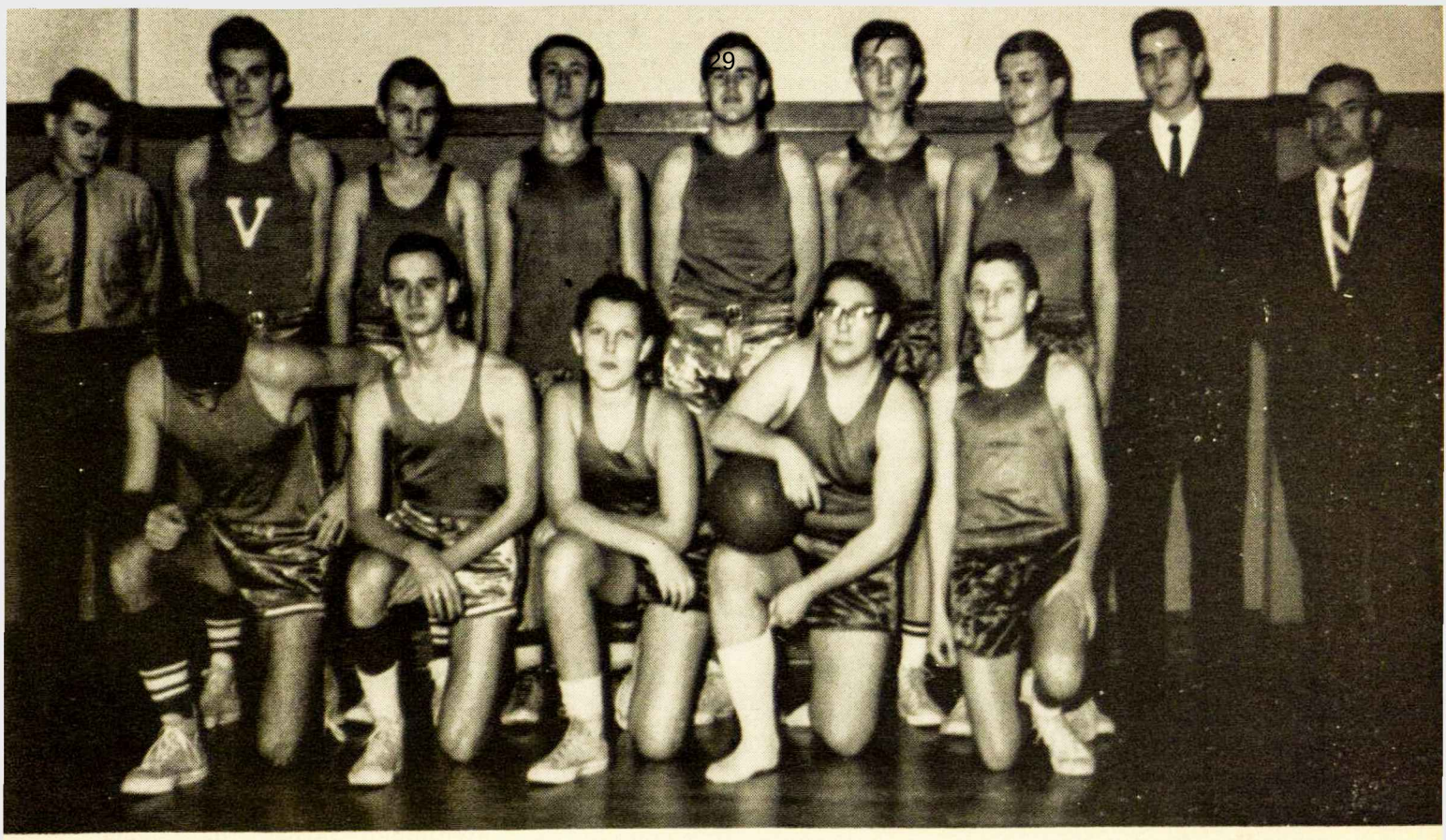

Cicero "Ateitis" A ir B krepšinio komandos. Iš kairės — klūpi: A. Tauginas, V. Juknelis, T. Rudaitis, P. Paliulis ir B. Šmaižys; stovi: B klasės treneris K. Bačinskas, K. Tauginas, J. Rudaitis, A. Ruginis, St. Juozaitis, K. Rudaitis, R. Ambraziejus, valdybos narys stud. K. Latoža ir sporto klubo vadovas A. Tauginas. Nuotr. A. Zailsko

pirmo puslaikio. Aro Vaičkus padaro kelis tikrai pasigėrėtinus metimus. Ruginis su Tauginu Z. keliais metimais rezultatą pagerina 27:18 "Ateities" naudai.

Atrodo, šiuo kartu Arui nebus per daug lengva. Sakys, kol kas, irgi nieko ypatingo negalėjo parodyti — ciceriečiai specialiai jį prižiūri.

Dar keli metimai, padaryti Bačinsko, K. ir Penkauskio, ir pirmas kėlinys baigiasi 41:28 "Ateities" naudai.

Dabar galima atsikvėpti, nes vargu, kad Aras galės pasivyti. "Ateitis" vėl spaudžia antrame puslaikyje. Penkauskis pakelia rezultatą 3 taškais. Ciceriečiai veržiasi pirmyn. Bačinsko, Taugino, A., Penkausko ir Ruginio metimais rezultatas pakyla iki 53:38. Lieka 8 minutės iki žaidimo galo. Aras, atrodo, jau išsikvėpęs. "Ateitis" per 4 minutes vėl padaro 10 taškų. Dar keli geri metimai, ir rungtynės baigiamos 71:46 "Ateities" naudai. "Ateitis" darniai sužaidė ir užpelnytai laimėjo pergalę prieš meisterį Arą.

"Ateičiai" taškus įmetė: Penkauskas 16, Ruginis A. — 15, Tauginas Z. — 13, Bačinskas K. — 11, Tauginas A. — 9 ir Tauginas K. — 6.

Vakarų apygardos sporto vadovas padaro staigmeną: pranešа, kad po 2-jų valandų "Ateitis" turės žaisti finalines rungtynes prieš Nerį. Na ir sugalvojimas! Finalinės rungtynės buvo numatytos žaisti kovo 19 dieną, sekmadienį. Po dviejų valandų tos pačios komandos žaidėjai turės vėl žaist. Svarbiausia, kad du "Ateities" krepšininkai turi vykti į universitetą egzaminų laikyti ir antrose rungtynėse negalės dalyvauti.

Cicero "Ateitis" — Neris
(baigminės rungtynės)

Ruginis pradeda žaidimą su dviem taškais "Ateities" naudai. Neris tuoj pat pasiveja. Penkauskas su Bačinsku pakelia rezultatą 6:2 ciceriečių naudai. Neris irgi įmeta. Ruginis įmeta dvi baudas, ir rezultatas 8:4 "Ateities" naudai. Kol kas neatrodo, kad būtų didelių problemų su Nerimi. Kiek susirūpinimo kelia Neries Jankauskas. Jis yra Brothers Rice gimnazijos krepšinio rinktinės krepšininkas. Jankauskas veržiasi kaip viesulas ir sunku jį sulaikyti. Ruginis padaro 4 taškus. Neris neatsilieka. "Ateitis" daro per daug baudų. Rezultatas dar 14:11 "Ateities" naudai. Keliais Bačinsko K. ir Taugino Z. metimais rezultatas pakyla 20:11 ciceriečių naudai. Tauginas A. jau turi tris pabaudas. Geras teisėjas neleidžia išsivystyti grubiam žaidimui. "Ateitis" pakelia rezultatą 26:19. Lieka tik 5 min. Neris gražiai gina. Dar keli metimai, ir pirmas puslaikis baigiamas 36:26 "Ateities" naudai.

Per pirmą žaidimą "Ateities" žaidėjai gerokai išsisėmė. Antrą puslaikį žaidžia tas pats penketukas, nes pakaitalai yra jauni ir nepatyrę A klasės žaidime. Labai trūksta K. Taugino ir J. Rudaičio, kurie tuoj pat po pirmų rungtynių turėjo palikti salę.

Neris pradeda spausti. Jie atsigauna ir rezultatą pakelia 38:

32. "Ateitis" vėl įmeta ir rezultatas 44:32 "Ateities" naudai. Aiškiai matosi ciceriečių nuovargis: jau ir nuo lentų negali paimti kamuolio. Lieka tik 5 minutės iki žaidimo pabaigos. Dar "Ateitis" veda 55:40. Jau Tauginas A. turi 4 pabaudas. Jankauskas nesulaikomas! Gerai, kad tik lieka 4 min. Neris rimtai spaudžia. Bačinskas K. ir Tauginas Z. turi po keturias baudas. Kas bus, jei vieną iš tų trijų išfauluos? Lieka tik pusantros minutės. Nejuokais reikia žiūrėti į laiką. Neris daro metimus. Jau tik 55:51 "Ateities" naudai. Gerai, kad Bačinskas K. įmeta dvi baudas. Neris įmeta baudą. Lieka tik 21 sekundės... Čia jau Neris iš kailio neriasi. Lieka 5 sekundės, Bačinskas "Ateičiai" padaro du taškus. Likus tik 2 sekundėm žaisti, Neries žaidėjas Juknis meta beveik iš pusės aikštės ir, visų nustebimui — įmeta! "Ateitis" laimi žaidimą 59:54 rezultatu.

Taip "Ateitis" užpelnytai laimi savo 10-tąją trofėją.

Taškus "Ateičiai" pelnė: Bačinskas K. — 18, Ruginis A. — 16, Pinkauskis — 9, Tauginai Zigmas ir Antanas po 8.

Neries Jankauskas įmetė net 23 taškus, Jenkaitis — 16, kiti po mažiau.

Tuo būdu "Ateitis" laimi pirmą vietą, Neris — antrą, Lituanica — trečią, Aras — ketvirtą, Detroito Kovas — penktą.

Žaidynių metu "Ateities" komandą gražiai tvarkė D. Bačinskas.

A. T.

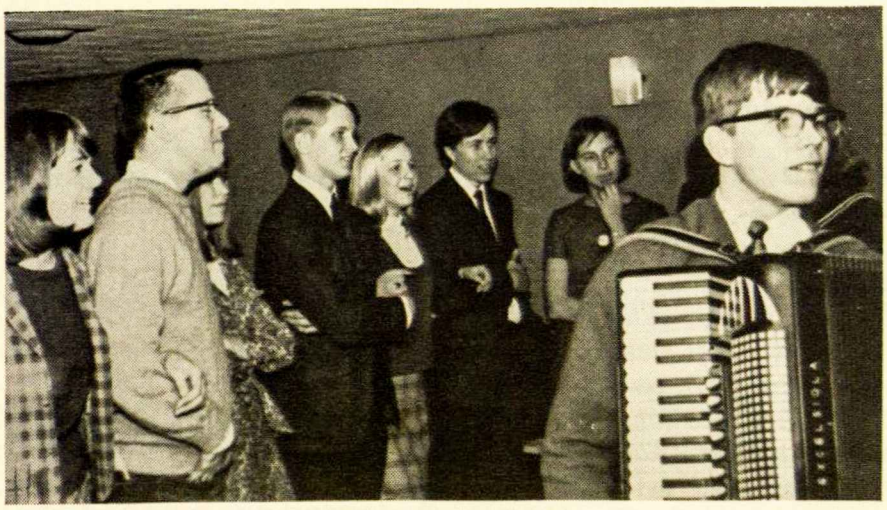

Susirinkime Philadelphijoje. Iš kairės: D. Drazdytė, NY MAS kuopos klobėjas R. Gedeika, A. Ruzgaitė, Jarmas, E. Juškaitė, P. Vainius, D. Vakselytė ir R. Juzaitis. Nuotr. R. šilkaičio

NEWJORKIEČIAI PHILADELPHIJOJE

Kovo 4 d., šv. Kazimiero dienos popietėj, trys automobiliai New Yorko Marijos Pečkauskaitės Moksleivių At-kų kuopos, išvažiavo svečiuotis pas Philadelphijos moksleivius ir studentus. Po neilgos kelionės, atvažiavome į ponų Šalčiūnų namus, kur įvyko bendras susirinkimas ir pasilinksminimas.

Susibūrę patogiam rūsy, pradėjome susirinkimą malda. Pirmiausia visus pasveikino abiejų kuopų globėjai, būtent, Rimas Gedeika — New Yorko moksleivių globėjas, ir ponia Misiūnienė — Philadelphijos kuopos globėja. Į prezidiumą pakviesti sekantys asmenys: Vytautas Masiūnas—Phila. Moksl. pirmininkas, Rimas Juzaitis, Raimundas Šilkaitis - N. Y. moksl. pirm., ir Marytė Sandanavičiūtė. Svečias iš Baltimorės, Eimutis Radžius, Studentų Ateitininkų Centro Valdybos pirm-kas, pasveikino visus atvykusius, girdamas dabartinį, ir skatindamas tolimesnį bendradarbiavimą ir suvažiavimą.

Antras iškilmingas svečias, Moksleivių Ateitininkų Centro Valdybos pirm-kas Rimas Laniauskas, taip pat savo sveikinime pasidžiaugė mūsų gražiu būriu ir pakvietė visus dalyvauti Moksleivių Jubiliejinėje stovykloje, kuri įvyks šią vasarą nuo birželio 17 d. iki liepos 1 d. Dainavos stovyklavietėje.

Sekė svečio iš Washingtono, Augustino Sužiedėlio paskaita, tema "Bendradarbiavimo stoka ateitininkų tarpe". Jis iškėlė reikalingumą at-kams bendrauti tarp savųjų, būtent, tarp moksleivių ir studentų: stovyklose ir suvažiavimuose. Kartu jis skundėsi nutrupėjimu lietuvybei, ir pricauglio stoka ne tik pas studentus at-kus, bet taip pat ir kitose lietuviškose organizacijose. Galop prašė dirbti kartu, suvažiuoti bendrai ir dalintis įvairiom idėjom, planais ir nutarimais.

Dienotvarkės sekantį punktą, kuopų pranešimus, išpildė Rimas Juzaitis, pranešdamas apie Philadelphijos kuopos veiklą ir Eglė Juškaitė — apie New Yorko veiklą. Taip pat Raimundas Šilkaitis pakvietė visus susirinkimo dalyvius atsilankyti į New Yorko Moksleivių ir Studentų ruošiamus Atvelykio šokius balandž. 1 d. Pasirodė, kad tą pačią dieną Philadelphijos at-kai ruošia koncertą su solistais iš Chicagos. Tepasiseka abiems kuopoms!

Susirinkimui baigiantis, Raimundas Šilkaitis padėkojo visiems kalbėtojams, svečiams, dalyviams ir ypatingai ponams Šalčiūnams už jų duosnumą ir vaišingumą. Užsibaigus oficialiai daliai, visi skaniai pavalgėm ir iki pat vidurnakto praleidom laiką lietuviškai dainuodami ir šokdami.

Gerai išsimiegojus, sekmadienio rytą, bendrai dalyvavome šv Mišiose šv. Andriejaus bažnyčioje ir atsisveikinę išsiskirstėme aplankyti Philadelphijos istorinių paminklų. O po to — atgal į New Yorką! New Yorko kuopa nuoširdžiai dėkoja Philadelphijos moksleiviams ir studentams už gražų priėmimą ir naudingai praleistą laiką.

M. Sandanavičiūtė

GRAND RAPIDS

Moksleivių Ateitininkų K. Pakšto kuopa, kovo 5 d. p. Girginų namuose turėjo bendrą susirinkimą su jaunučiais, paminėdami šv. Kazimiero šventę.

Susirinkimą atidarė kuopos pirmininkė Zita Girginaitė malda į šv. Kazimierą. Maldą pravedė Marytė Žygaitė. Pirmininkauti pakvietė D. Puodžiūnaitę, o sekretoriauti — Albertą Astraitę. Z. Girginaitė paskaitė apie šv. Kazimiero gyvenimą.

Meninėje dalyje eilėraščius deklamavo E. Turutaitė "Šventajam Kazimierui"ir K. Žygaitė "Šventas Kazimierai". Einamuose reikaluose nutarta ruošti kuopos metinę šventę ir margučių parodą balandžio 16 d.

Susirinkimas buvo uždarytas sugiedant Ateitininkų Himną. Po susirinkimo Zita narius pavaišino skanėstais ir visi linksmai nusiteikę išsiskirstė.

CHICAGA

Švento Kazimiero minėjimas yra tapęs Pr. Dielininkaičio kuopos tradicija. Todėl ir šiais metais kovo 4 d. parapijos salėje susirinko visa kuopa paminėti Lietuvos jaunimo globėją šv. Kazimierą. Iškilmingą susirinkimą pradėjo kuopos pirmininkas Algis Jasaitis, iškviesdamas Kęstutį Zigaitį sukalbėti maldą. Šv. Kazimiero gyvenimą skaitė Vyt. Kazlauskas. Kuopos dvasios vadas kan. Zakarauskas priminė mums, kad Šv. Kazimiero siekti idealai būtų daugiau suprasti ir pritaikinti kasdieniniam gyvenimui.

Po to sekė meninė dalis, kurią išpildė kuopos jaunučiai ir jauniai. Buvo deklamuojami eilėraščiai, šokama tautiniai šokiai ir suvaidintas mergaičių jaunių vaizdelis. Sudainavus keletą dainelių, susirinkimas buvo baigtas ateitininkų himnu. Vėliau buvo vaišės, kurias paruošė tėvų komitetas.

Danutė Rožėnaitė

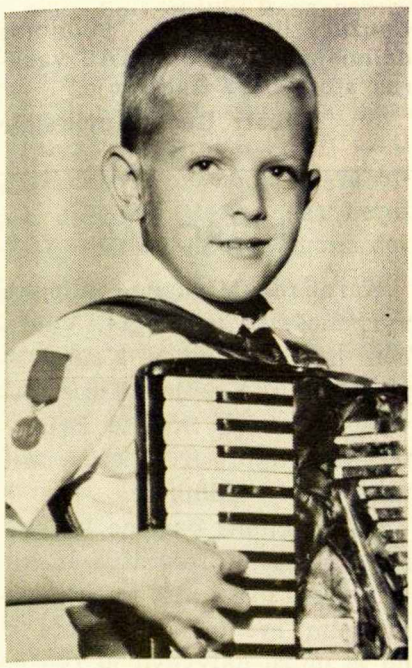

Pr. Dielininkaičio MAS kuopos jaunutis Saigūnas Degutis laimėjo Illinois jaunųjų akordeonistų grupėje II vietą.

Tos pačios kuopos jaunučiai išpildę programą šv. Kazimiero minėjime. Iš kairės: Morkus Šaulys, Saigūnas Degutis, Vytas Jurgutis, Saulius Acalinas, Audrius Rušėnas, Vitas Underys, Dobilas Matulionis ir Vitas Razminas. Nuotr. Z. Degučio

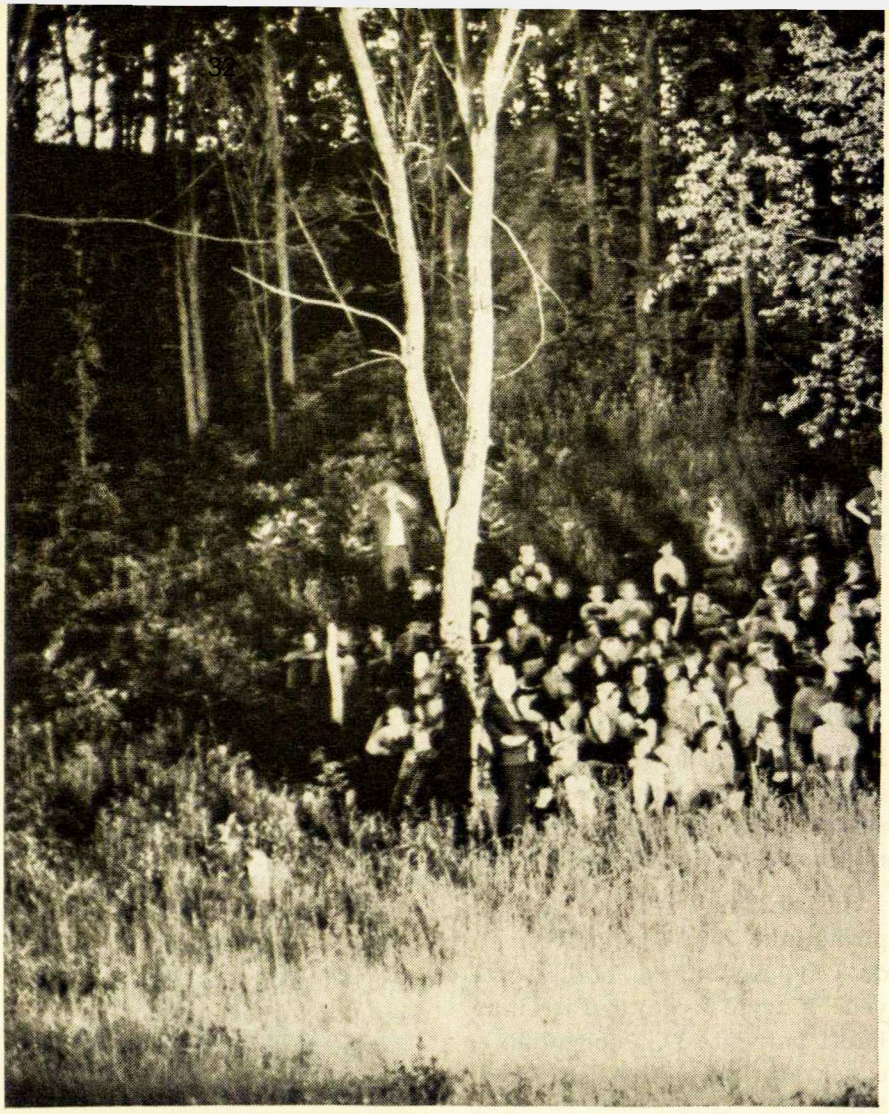

Laužui liepsnojant, jaunimas dainuoja 1966 metų MAS vasaros stovykloje Dainavoje.
Nuotr. Ged. Naujokaičio

DETROITAS

Karaliaus Mindaugo kuopoje vyr. moksleivių yra 14. Valdybon išrinkti: Jonas Nakas — pirmininku, Kristina Kutkutė— vicepirmininke, Stefutė Brizgytė — sekretore ir Kristina Milmantaitė — iždininke.

Susirinkimus darome kas mėnesį. Skaitome referatus, diskutuojame. Praeitais metais užmezgėm ryšius su Torontu ir du iš mūsų dalyvavo jų ruošiamose studijų dienose. Grįžusieji iš žiemos kursų Dainavoje vaizdžiai perdavė mums kursų įspūdžius, o Stefutė Brizgytė buvo paruošusi pilną pranešimą. Girdėjome įdomų Julytės Kriaučiūnaitės rašinėlį, "Kelionė į Washingtoną". Ji buvo viena iš vyr. moksleivių dalyvavusi šiluvos koplyčios pašventinime.

Paskutinis susirinkimas įvyko kovo 5 d. Po iškilmingų pamaldų bažnyčioje 3 val. popiet rinkomės p. Nakų bute. Mūsų kapelionas kun. Dagilis ta proga supažindino mus arčiau su šv. Kazimiero asmenybe, primindamas, kad jam kelias į šventumą nė kiek nebuvo lengvesnis kaip mums.

Turėjome viešnią — studentę Indrę Damušytę, "Ateities" redakcijos kolektyvo narę. Ji ragino mus būti ne tik "Ateities" skaitytojais, bet ir praturtinti ją savo rašinėliais, eilėraščiais, korespondencijomis. Mes pasidžiaugėme nauja "Ateitim", kuri dabar tikrai galės vadintis moksleivių ateitininkų žurnalu. Su naujais užsimojimais išsiskirstėme namo.

Kristina Milmantaitė

•

Dr. Juozas Navickas, Bostono kolegijoje dėstąs filosofiją, pakeltas į associate profesorius.

JUBILIEJINĖ MOKSLEIVIŲ STOVYKLA

MAS Centro Valdyba pradeda moksleivių registraciją į Jubiliejinių metų stovyklą DAINAVOJE, kuri prasidės **birželio 17 d.** ir tęsis iki **liepos 1-mos** dienos. Registraciją pradedame anksčiau, kad turėtume pakankamai laiko tinkamai susitvarkyti, žinant mergaičių ir berniukų skaičių, amžių ir t.t.

Kiekvienas moksleivis (Jubiliejinėj stovykloj gali dalyvauti tik moksleiviai ateitininkai), gyvenąs Amerikoje ir Kanadoje, raginamas į šią stovyklą atvažiuoti. Ji yra pirma tokio pobūdžio Amerikoje. Jei lėšos leis, turėsime svečių ir iš kitų kraštų moksleivių ateitininkų — atstovų. MAS Centro Valdyba daro žygius sudaryti tinkamą programą ir efektingą vadovybę.

Kuopos nariams, gyvenantiems tolimesnėse vietovėse (Montrealy, Los Angeles ir pan.), ne tik stovyklavimas, bet ir jau pati kelionė, dar labiau padidina išlaidas. Tad reikėtų kuopoms jau iš anksto planuoti vienokiu ar kitokiu būdu papildyti savo iždą, kad atėjus stovyklavimo laikui galima būtų tam tikrą sumą skirti stovyklon išvykstantiems. Mūsų pasiūlymai: susirišti šiuo reikalu su vietos moksleivių ateitininkų tėvų komitetu arba ateitininkų sendraugių valdyba, taipgi ir su studentais ateitininkais, prašant jų paramos bei talkos. Taip pat patys moksleiviai turėtų mėginti per sendraugių ruošiamus parengimus (koncertus, vaidinimus ir t.t.) pasisiūlyti savo darbu: prižiūrėti rūbines, pravesti loterijas ir t.t. Iš to gautas pelnas būtų jiems skiriamas. Tik paskutiniu atveju, jei kurie moksleiviai norėtų, o finansiniai tikrai negalėtų ir nepajėgtų stovyklon atvažiuoti, kreiptųsi į MAS Centro Valdybą — bandysime, kiek galėsime, padėti.

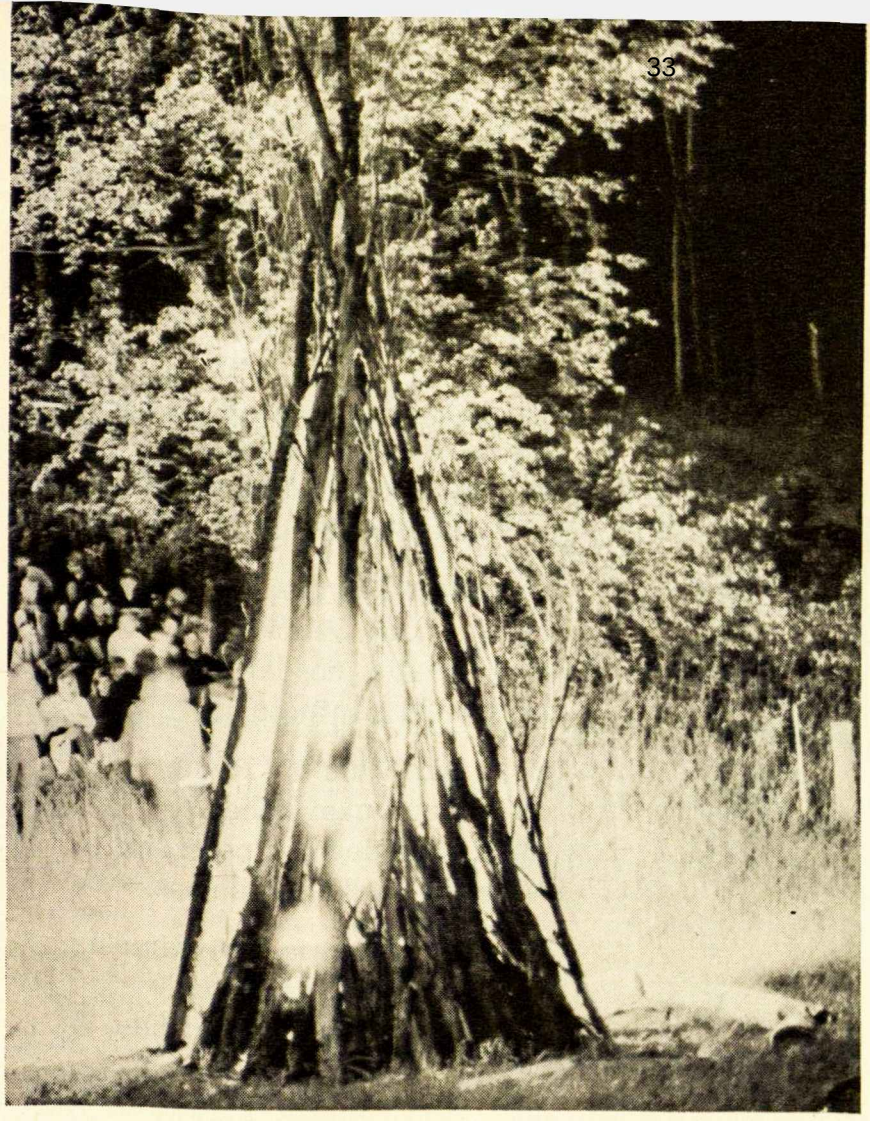

IR KITOS 1967 VASAROS STOVYKLOS

Mokestis dviem savaitėm (jaunučiams ir moksleiviams) DAINAVOJE yra sekantis:

Vienam asmeniui (dviem savaitėm) — $50.00.

Dviem (tos pačios šeimos) dviem savaitėm — $90.00.

Trims (tos pačios šeimos) dviem savaitėm — $120.00.

Ketvirtas šeimos narys nieko nemoka.

Vienai savaitei asmeniui — $30.00 (dviems — $55.00, trims — $70.00). Į šį mokestį įskaitom ir penkių dolerių registracijos mokestį, kurį prisiųsti su registracijos lapu ne vėliau **gegužės mėn. 15 dienos MAS Pirmininkui Rimui Laniauskui, 1000 Dillewood Road, Cleveland 19, Ohio.**

Dar kartą raginame visus kuo anksčiau užsiregistruoti, nes vietų skaičius yra ribotas.

•

Jaunučių stovykla DAINAVOJE prasidės **liepos mėn. 2 d.** ir baigsis **liepos 16.** Stovyklon registracija baigiasi ne vėliau **birželio 1 dienos.**

Putnamo seselių stovykla mergaitėms prasidės DAINAVOJE tuoj pat po jaunučių stovyklos, t. y. nuo **liepos 17 d. iki liepos 31 d.** Apie šią stovyklą informacijų galima gauti kreipiantis pas seseles Putname, be to, neužilgo bus pranešta spaudoje.

Kanadoje šiais metais moksleivių ir jaunučių stovykla įvyks nuo **liepos 23 iki rugpiūčio 6 d.**

Dėl vasaros stovyklos **rytuose** žinias pranešime vėliau.

Rimas Laniauskas
Moksleivių Ateitininkų Sąjungos Pirmininkas

Pasaulio Lietuvių Bendruomenės Valdyba atsiuntė Ateitininkų Federacijos Vadui dr. Juozui Girniui padėkos laišką, kuriame rašoma: "Ypatingai AČIŪ visai ateitininkijai už nepaprastai didelį Jaunimo Metų įnašą lietuvių gyvenime. Ačiū Jums už dalyvavimą PLJK Garbės Komitete". Panašų padėkos laišką gavo ir "Ateities" žurnalas, kuriame specialiai dėkojama už "Lokio" operos libreto atspausdinimą Jaunimo Kongreso metu.

•

SAS centro valdyba š. m. kovo mėn. 4 dieną Philadelphijoje turėjo posėdį su MAS CV pirmininku Rimu Laniausku. Buvo svarstomi artimesnio studentų ir moksleivių bendradarbiavimo klausimai ir problemos.

•

SAS vasaros stovykla šiais metais įvyks rugpjūčio mėn. pabaigoje prie Montrealio, Kanadoje. Norintieji stovykloje dalyvauti, prašomi pranešti iki š. m. geguž. 1 d. SAS centro valdybai. Registracija šiemet įvyks tik per vietines draugoves.

•

Vokietijos ateitininkai rengia bendrą visų trijų padalinių (moksleivių, studentų ir sendraugių) suvažiavimą — pasitarimą. Bus nagrinėjamos problemos, kylančios po Bažnyčios susirinkimo, ir Vokietijos ateitininkų veiklos reikalai.

•

Ateitininkių Korp! "Giedros" valdybą Čikagoje sudaro sekančios giedrininkės: Gražina Bičiūnaitė — pirmininkė, Vaigalė Kavaliūnaitė — sekretorė ir Dalia Damijonaitytė — iždininkė. Čikagos "Giedra" turi dvidešimt narių.

•

Ateitininkų ženklelių ir juostelių galima gauti rašant šiuo adresu: J. Račkauskas, 5725 S. Artesian Ave., Chicago, Ill. 60629. Ženklelių kaina po $1.30, juostelių — po $1.00.

Mas Centro Valdyba

PLETKŲ TELEGRAFAS

Niekas vietoje nestovi:
Vienas lenda į palovį,
Kitas iš po lovos lenda, —
Su idėjų kontrabanda.

Keičias valdžios ir veikimas,
Studentai su moksleiviais "imas",
Visokie sąjūdžiai išauga
Viens kitą nuo "pavojų" saugo . . .

Bet yra tokis įrengimas —
Jo klauso seniai ir jaunimas:
Ir viešpatauja tartum grafas —
Pasiutęs pletkų telegrafas!

Neturi jis jokios valdybos,
Anei tarybos, nei gamybos.
Parduoda prekę — slaptą žinią
Kurios nežino dar kaimynė . . .

Žinias, kaip žaibą turgavoja,
Miestelį, didmiestį apjoja;
Pasiutęs telegrafas veikia, —
Net nario mokesčio nereikia.

Nei suvažiavimų neturi
Neturi jokio kovos būrio,
Neturi jokio leitenanto, —
Tik turi džiaugsmą, naujo gando . . .

KAD AŠ TURĖČ' LANIAUSKO GALIĄ

(Gaida kaip "Mieli draugai, kai aš numirsiu")

Kad aš turėč' Laniausko galią,
Ir visą valdžią sąjungos, —
Tai veiktų kiekviena kuopelė
Be pertraukos, be atvangos.

Aš sendraugius tuoj suvaryčiau
Iškasti duobę Dainavoj,
Tenai savaitę juos laikyčiau —
Kad susifermentuotų joj'.

Aš nuvažiuočiau ir į Rymą,
Kur kanauninkai keliasi
Visiems ten duočiau patarimą:
Kad reikia veikt būreliuose.

Studentams šnapsą tuoj atimčiau
Neduočiau vyno nei alaus,
Juos Kennebunke užrakinčiau, —
Lai jiems ten smegenis praplaus.

"Pirmyn, moksleiviai!" įrašyčiau
Aš ant kiekvienos vėliavos;
Ir "super-highway" pastatyčiau
Nuo Putnamo lig Dainavos.

Kad aš turėč Laniausko galią, —
Nieks neišeitų į lankas
(Ir Zaparacką, tartum pelę,
Paduoč' Barzdukui — į rankas).

GARSŪS POSAKIAI arba PASKUTINIAI ŽODŽIAI PRIEŠ ŽAIBUI TRENKIANT

Jaunučių globėja:
"Ar čia sapnas ar tikrovė,
Kad klijais mane apkrovė"

Jaunesniųjų globėjas:
"Ėjom ėjom apie bloką
Kol lietuviškai išmokom"

Vyr. moksleivių globėjas:
"Skuski barzdą, kirpkis, plaukis
ir kad būtum kaip Šalkauskis"

Vyr. mergaičių globėja:
"Į studentus tai jos žiūri, —
Bet jų mamos diržą turi"

Ateitininkų Fed. ir ATEITIES žurnalo atstovės Salvinijos Gedvilaitės kelionės į Pietų Amerikos Lietuvių Kongresą išlaidoms padengti dar aukojo:

Dr. St. Bačkis — $2.00, dr. Vl. Bublys — $5.00, dr. Ad. Damušis — $5.00, dr. J. Dičpinigaitis — $10.00, dr. O. Garūnienė — 5.00, K. B. Gasparėnas — $2.00, Sig. Bobelis — $3.00, Pranas A. Grušas — $2.0 R. D. Ivaška — $1.00, prof. dr. P. Jucaitis — $5.00, kun. K. Juršėnas — $10.00, dr. A. K. Juozapavičius — $5.00, kan. Fel Kapočius — $6.00, Stasys Kungys — $2.00, dr. A. Laucis — $10.00, dr. Kęst. Keblys —$3.00, Ant. A. Masionis — $3.00, kun. T. Narbutas — $5.00, Kostas Norvilas — $5.00, kun. N. Pakalnis — $25.00, Arv. Barzdukas — $10.00, kun. A. Paškus — $5.00, Vikt. Skrupskelytė — $10.00, dr. Z. Smilga — $5.00, Ant. Tumosa — $4.00, Kęst. R. Kudžma — $6.00, A. Sabalis — $10.00, dr. Vyt. Vardys — $5.00

Ateitininkų Federacijos Valdyba labai nuoširdžiai dėkoja visiems.

ADMINISTRACIJA PRANEŠA

GARBĖS PRENUMERATAS PO $10.00 ATSIUNTĖ:

Iš Chicagos: J. Žadeikis, A. Balčytis, Č. Grincevičius, kun. P. Patlaba, dr. J. Kizys, J. Končius, A. Viliušis; A. Barzdukas (Cleveland, Ohio), kun. V. Cukuras (Conn.), kun. Ign. Urbonas (Indiana); iš New Jersey: kun. J. Pragulbickas, kun. V. Karalevičius; dr. I. SKeivys (N. Y), R. Juzaitis (Penn.), kun. V. Martinkus (R. I.), V. Baronas (Venecuela).

AUKOJO "ATEIČIAI" PAREMTI

$10.00 Clevelando ateitininkų sendraugių "Ateities" klubas.

$1.00: T. Kazlauskas.

AUKOJO UŽSIENIO MOKSLEIVIJOS PRENUMERATAI APMOKĖTI:

$3.00: J. Žadeikis (Chicaga).

ATSILIEPIMAI APIE IDEALĄ IR LAIKĄ

— Bėda, kad idealų netrūksta, tik laiko vis nėra... Pr. Zaranka.

*

— Dr. J. Girniaus knyga "Idealas ir laikas" šiuo metu ateitininkams yra labai didelė dovana — Adomas Viliušis.

*

— Dėkoju už darbą ir rūpestį išleidžiant dr. J. Girniaus knygą "Idealas ir laikas". Ši knyga turėtų būti kiekvieno ateitininko katekizmu... — Vyt. Galvydis.

*

— Ačiū už atsiųstą knygą "Idealas ir laikas", mudu su Jonu labai maloniai skaitome dr. J. Girniaus parašytas knygas — J. ir J. Gyliai.

*

— Dr. J. Girniaus knyga "Idealas ir laikas" puiki, ačiū už prisiuntimą. — Kun. J. Prunskis.

*

— Siunčiame $4.00 už knygą "Idealas ir laikas", džiaugiamės, kad Ateities leidykla kasmet išgali bent vieną ateitininkišką knygą išleisti. Šia proga norime su malonumu pareikšti, kad džiaugiamės nauja "Ateities" redakcija ir jos paimta kryptimi... — Algis ir Teresė Gečiai.

*

— Labai nuoširdžiai dėkoju už knygą "Idealas ir laikas"; mums, gyvenant toliau nuo lietuviškų įstaigų, sunku nusipirkti ir lietuviškų knygų, tad jūsų patarnavimas mums yra labai brangus... Dana ir A. Bobeliai.

*

— Ačiū už dr. J. Girniaus naują knygą "Idealas ir laikas"; jūs esate nepamainomas knygos platintojas, vis randate žodį ir laiko... Sesuo M. Augusta.

*

— Siunčiu $4.00 už dr. J. Girniaus knygą "Idealas ir laikas"; knyga labai įdomi, patraukli ir didžiai aktuali. Neturėjau kito pasirinkimo, kaip tik iš kuklios pensijos apmokėti prašomus $4.00; labai dėkoju ir prašau priimti mano geriausius velykinius sveikinimus... Ant. Balčiūnas.

*

— Dovanokite, knyga labai puiki, vienok negaliu atsilyginti, nes mūsų šešių asmenų šeimoje nelengva išsiversti, atleiskite... G. Kaknevičienė.

*

— Ačiū už jūsų nepailstamą rūpestį aprūpinti mūsų organizacijos narius taip mums brangiomis knygomis — B. Neverauskas.

*

— Siunčiu $4.00 už "pakasynų" knygą, kurią reikėjo dedikuoti dar bent trejetui žmonių... A. Tumosa.

*

— Ačiū už didžiai puikią knygą "Idealas ir laikas"... Jūsų P. Kisielius, M.D.

*

— Siunčiu penkis dolerius už knygą "Idealas ir laikas". Vienas doleris už suvėlavimą atsilyginti. Knygą perskaičiau ir man labai patiko. Svarbiausia, kad šiuo metu knygos mintys labai aktualios ir reikalingos. Laukiame daugiau tos rūšies knygų. — V. Kazlauskas.

ALp(LKA)1786
1967, Nr.4

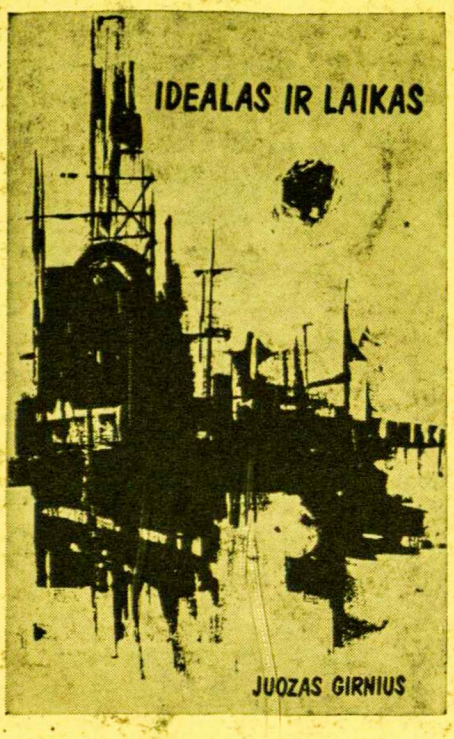

Jau pasirodė —

DR. JUOZO GIRNIAUS

IDEALAS IR LAIKAS

Ateitininkų Federacijos Vado dr. Juozo Girniaus išplėtota paskaita, skaityta Ateitininkų Kongrese Toronte 1965 m. — Ateitininko uždaviniai šio meto tikrovėje. Kaina $4.00.

Kiti Ateities knygų leidyklos leidiniai

ALKANA ŽEMĖ, Stasės Šakytės eilėraščiai, 1967	$2.00
GRUODAS, Antano Jasmanto eilėraščiai	3.00
LIETUVA, vaizdų albumas. Vytauto Augustino, 1955	5.00
ŠVENTASIS PIJUS X, redaguota kun. J. Petrėno, 1958	2.00
MARIJA, GELBĖKI MUS, Sibiro lietuvaičių maldos, 1959	1.00
ŠVIESOS MERGAITĖ, Prano Naujokaičio eilėraščiai, 1959	2.00
AKMENS ŠIRDIS, Prano Naujokaičio eilėraščiai, 1960	2.00
VEIDRODIS JŪROS DUGNE, Vitalijos Bogutaitės eilėraščiai, 1960	2.00
ATEITININKŲ VADOVAS, kun. Stasio Ylos, 1960	4.00
STASYS ŠALKAUSKIS, prof. Juozo Ereto, 1960	4.00
SACRA VIA, Alfonso Tyruolio eilėraščiai, 1961	1.50
VASAROS MEDŽIUOSE, Danguolės Sadūnaitės-Sealey eil., 1961	1.50
ELEMENTORIUS Ė, Igno Malėno, 1961	2.00
NIEKŠYBĖS PASLAPTIS, prof. Antano Maceinos, 1964	4.00
ŠVENTASIS AUGUSTINAS, Giovani Papini, 1966	3.00

Knygos gaunamos pas platintojus ir leidykloje adresu:

ATEITIS K. L. % Rev. V. Dabušis, 147 Montgomery Pl., Paterson, N. J.

90. 725. 24